Cel de-al doilea numar, SFBD, cu benzi desenate si... nedesenate

AȚI CUTEZAT!

Bine ați venit în Zona Crepusculară!

Pentru a nu vă rătăci
cu totul pe acest tărîm,
citiți itinerariul din pagina a treia.
Dar vă sfătuim să colindați
prin labirintul
MAGAZINULUI FANTASTIC
după voia inimii. Nu există restricții,
nu există indicații, nici obligații...

SÎNTEȚI, ÎN SFÎRȘIT, LIBERI!

CEVA
vă pîndește
din umbră...
În paginile
care urmează
nu veți afla de unde vine...
DAR VĂ VEȚI CĂIA.

MAGAZIN FANTASTIC FILES

4-5 ★Constantin Iancu: *Floarea Dragostei*
6 ★Valentin Iordache: *R-ați ai naibii...!*
★DEZINTEGRĂRI★ *Fenomenale*
7 ★Jules Verne ★ *Un certain Monsieur V* ★BD de Adrian Barbu
8 ★BIZAR ★ *Arta Auto*
9 ★Anca Teodorescu: *Chromii*
10-11 ★Aurel Cărășel: *Bogăția nemuririi*
★Liviu Paciugă: *Jocuri mecanice*
12-13 ★Pompilian Tofilescu: *Domnul A*
15 ★*Marțianul* BD de Ionuț Popescu ★MONSTERS
16 ★PINACOTECA F★ Edgar Franco
17 ★Viorel Pîrligras: *Degete osoase*
18 ★MONSTERS★DEZINTEGRĂRI★ *De groază*
19 ★Octavian Mustafa: *Strugurii*
20 ★HIPERGRAMA de Dan Popa★BD: Absinto
21 ★BIZAR ★ *Morganiștii*
22 ★BD★Valentin Tănase: *Obsesia nopții*
★FANDOM
24 ★Radu Honga: *O misiune neobișnuită*
25-26 ★Repere Cinematografice de Marian Mirescu
★Desene animate SF ★ *Mutanții*
27 ★PINACOTECA F★DEZINTEGRĂRI
★DEZINTEGRĂRI★ *Farfurii zburătoare*
28 ★Mircea Liviu Goga: *Regula jocului*
29-30 ★BDSF: *Banda Desenată protoplasmatică* de Dodo Niță
31 ★BIZAR, AȚI SPUS? ★ Jocuri
★ *Căutați femeia...★ Care este poanta?*

desen de Victor Trifan

MAGAZIN FANTASTIC

★publicație distinsă cu premiul pentru debut editorial acordat de Asociația europeană ART 12 (Paris)
★supliment al cotidianului **GAZETA de SUD**,
editat de S.C. SPET S.A. Craiova
★nr.2 ★decembrie 1996
★32 pagini A4★coperta: Tudor Popa
★Redacția: str. Ion Maiorescu nr.10, Craiova, 1100
telefon:051/413.100, 051/412.400, tel/fax:051/413.100
★redactor: Marian Mirescu
★Imprimat la TIPOGRAFIA DE SUD
str. Câmpia Islaz nr.101, Craiova

TIPOGRAFIA DE SUD tipărește pentru societăți comerciale acțiuni, certificate de acționar și alte hîrtii de valoare la patru culori și înseriate în condiții de cea mai bună calitate, tipărește ziare, reviste și cărți în orice tiraj.
tel. 051-134.408, tel./fax 051-414.003

Au contribuit la realizarea acestui MAGAZIN: **Absinto (Portugalia), Ștefi Arnăutu (Craiova), Adrian Barbu (Cluj), Aurel Cărășel (Craiova), Viorel Chirea (Caracal), Edgar Franco (Brazilia), Radu Gavrilescu (Iași), Mircea Liviu Goga (Craiova), Radu Honga (Craiova), Constantin Iancu Constantin Ilie, Valentin Iordache (Orșova), Ion Ivănescu (Craiova), Dan Mareș (Craiova), Melania Munteanu (Craiova), Octavian Mustafa (Craiova), Liviu Paciugă (Canada), Viorel Pîrligras (Craiova), Constantin Pârvulescu (Lugoj), Dan Popa (București), Tudor Popa (București), Ionuț Popescu (Tîrgoviște), Walter Riess (București), Valentin Tănase (București), Pompilian Tofilescu (Craiova), Anca Teodorescu (Craiova), Valentin Truță (Caracal), Sorin Vidoe (Craiova)**

desene de Tudor Popa

GAZETA de SUD cotidian înscris în „Lista-catalog a publicațiilor interne difuzate în țară și străinătate - 1996" la RODIPET SA, la nr. 1045.

După cum vedeți totul este pregătit așa cum vă place. Vă urăm o lectură plăcută!

FLOAREA DRAGOSTEI

de Constantin Iancu (1959-1987)

Una dintre cele mai impunătoare clădiri din ţinut aparţinea doamnei Lavinia Bella, o femeie între două vîrste, văduvă; soţul ei se sfîrşise într-un stupid accident la un concurs de hipism. Toţi o ştiau multimilionară, dar doamna Lavinia nu era o femeie risipitoare, nu-şi angajase nici măcar o servitoare, aşa cum era la modă, nici şofer; prefera să-şi ţină singură treburile casei. Singurul lucru în care-şi investea banii erau florile, o pasiune din tinereţe a Laviniei. Grădina sa ocupa un teren imens, împrejmuit de un gard de beton şi fier forjat, cu flori de pe toate continentele. Faima acestei grădini făcuse înconjurul ţării, iar Lavinia, ori de cîte ori auzea vorbindu-se despre florile ei, tare se bucura, ele fiind rostul existenţei sale. Se plimba prin grădină, un rai, un zîmbet îi dansa pe faţă, buzele-i împărţeau dragoste petalelor de trandafir. Hotărî să-şi schimbe rochia înflorată, ţinuta sa de lucru în grădină, cu o alta albă la laptele. Se dezbrăcă alene, îşi puse rochia în dulapul cu îmbrăcăminte, scoase de acolo pe cea dorită, dar ezită. Avea o stare ciudată, nemaiîntîlnită de la moartea soţului. Se duse în faţa oglinzii. Îşi privi chipul, umerii, sînii, mijlocelul de puştoaică, picioarele prelungi. Nu, nu îmbătrînise deloc. Şi nici nu se îngrăşase. Dori să-şi alunge propria imagine, aşa că se întoarse cu spatele la oglindă. Îşi trase cu mişcări grăbite rochia preferată care o prindea de minune. Se duse în bucătărie şi-şi făcut o cafea. Ieşi în balconul închis cu sticlă ca o seră, aprinsă de razele soarelui şi, savurîndu-şi cafeaua, privea în grădina împăcării sale sufleteşti. Vechi amintiri despre bărbatul frumos şi iubitor care a fost soţul ei revenirâ.

Sunetul strident al soneriei îi rupse şirul gîndurilor. Se ridică încîudată şi se îndreptă spre uşa de la intrare. O deschise, coborî în curtea pavată cu dale mari de marmoră roşie, trecu pe lîngă fîntîna arteziană şi ajunse la poarta metalică. Femeia ce-i zîmbea de dincolo nu era altcineva decît verişoara ei Norra, pe care n-o mai văzuse călcîndu-i pragul de atîta vreme, de cînd plecase cu soţul ei, un mare om de afaceri, peste ocean.

- Norra! exclamă ea, în sfîrşit.

Femeia i se aruncă în braţe şi buzele lor se apropiară. Peste puţin timp se aflau în sufragerie. Discutară îndelung despre cîte şi mai cîte. Ridicîndu-se, gata de plecare, Norra scoase din gentuţa ei un lănţişor de aur pe care i-l puse Laviniei la gît.

- Un mic dar din partea mea, zise.

- Mulţumesc, Norra, spuse Lavinia, dar tu ştii că de la moartea soţului meu nu-mi mai permit luxul acesta. L-am iubit, Norra!

Voi să desprindă lănţişorul de la gît, cu gîndul de a-l pune în caseta cu bijuterii, dar femeia o opri cu un gest.

- Lavinia, îi zise, eşti încă tînără. Iar de la dispariţia lui George au trecut zece ani. Ce naiba! Viaţa merge înainte... Nu mi-o lua în nume de rău, dar... destul cu doliul! Eşti o femeie singură şi singurătatea ucide... Îţi dai seama ce vreau să spun. Şi apoi munceşti prea mult în imensitatea asta de casă, plus grădina. Ai destui bani. Angajează-ţi o menajeră, un şofer, un grădinar... Şi mai scoate şi tu capul în lume. Eşti o femeie frumoasă, Lavinia!

desen de Viorel Pîrligras

- Mă voi mai gîndi, Norra, spuse cu jumătate de gură Lavinia, mai mult pentru a-i face plăcere verişoarei sale.

- Dar gîndeşte-te mai repede, zise Norra zîmbitoare, căci timpul trece şi regretele amărăsc bătrîneţea.

Zîmbi şi Lavinia, gîndind că Norra avea un pic de dreptate. Se îndreptară amîndouă spre ieşire. La poarta se sărutară din nou şi îşi urară reciproc fericire. Deodată, Norra îşi aminti ceva care avea s-o bucure pe Lavinia. Adusese din călătoria sa de peste ocean seminţele unei flori pe care le cumpărase de la un grădinar ce-şi desfiinţase grădina, pe motiv că era bolnav şi avea nevoie de bani pentru internarea într-un sanatoriu. Dăduse pe aceste seminţe o sumă frumuşică, deoarece grădinarul o asigurase că aceste flori sînt unice, rodul experienţei lui de ani de zile. Aşa că scoase punguţa din geanta-i aurie şi o puse în mîna Laviniei, care se bucură tare mult.

- Grădinarul nu ţi-a spus cumva şi denumirea florii, întrebă Lavinia.

- Ba da, zise Norra, se cheamă... „Floarea dragostei"!

Se mai sărutară o dată şi se despărţiră.

Rămasă singură, amuzată, Lavinia încuie poarta şi se întoarse în casă. Îşi aminti cuvintele verişoarei sale, „Eşti o femeie frumoasă, Lavinia", şi zîmbi. Se duse la oglindă. Îşi dădu seama că nu era un compliment gratuit. Şi inima parcă-şi înteţi bătăile. Ţinea neapărat să meargă în grădină şi să încredinţeze pămîntului noile seminţe. Era tare curioasă cum va arăta floarea, cînd va scoate primul firicel de viaţă spre lumină.

★

Trecuseră trei săptămîni de cînd seminţele fuseseră îngropate în pămîntul pregătit cu grijă şi din toate acestea nu crescuse decît o singură plantă, spre uimirea doamnei Lavinia, cît înălţimea unui om. Era de un verde aproape transparent şi de o gingăşie uluitoare. O singură floare de culoare roz apăruse în vîrf, cu petale imense şi aromate. Frunzele, lungi şi subţiri, ca nişte tentacule, unduiau parcă în ritmul unei melodii de dans. O privea fascinată şi nu-şi putea desprinde privirea de la mlădierile ei. Ba mai mult, într-o zi observă că şi floarea o agreează, îşi întindea spre ea frunzele ca şi cum ar fi vrut s-o mîngîie. Dar nu i se păru deloc ciudată această comportare. Dădu vina pe adierea vîntului.

★ ★

Au mai trecut două săptămîni. Lavinia se gîndise bine la discuţia avută cu Norra. Îşi angajase o menajeră, apoi un şofer, începuse să facă plimbări prin ţinut, se arăta la serate şi făcea vizite vechilor şi noilor prietene. Ba mai mult, se şi îndrăgostise de un bărbat, un anume Peter, patronul unei fabrici de ţesături. Aproape că uitase să mai treacă prin grădină, printre florile atît de dragi odată, cînd, într-o zi, se pomeni cu menajera anunţînd-o că o caută un bărbat. Dădu ordin să fie adus în casă.

Bărbatul era înalt şi uscăţiv, părea bolnav, judecînd după paloarea feţei. În rest se prezenta ca un individ destul de plăcut: doi ochi albaştri îi ardeau în orbite dîndu-i un aer romantic.

- Bună ziua, zise, aranjîndu-şi ţinuta deloc la modă.

- Bună ziua, îi răspunse Lavinia. Luaţi loc.

- Mă numesc Romeo, spuse bărbatul, apoi se aşeză mulţumind pentru amabilitate.

- Îmi pare bine. Cu ce vă pot fi de folos?

Bărbatul stătu o clipă pe gînduri, apoi zise:

- Acum două luni, am cunoscut-o pe verişoara dumneavoastră, Norra, într-o împrejurare nu tocmai fericită. Eram bolnav, tocmai strîngeam bani pentru internarea în sanatoriu, ceea ce am şi făcut. Ştiţi, am fost un grădinar pasionat. În grădina mea puteai găsi cele mai frumoase flori din lume. Şi cele mai rare. Bineînţeles, am fost nevoit s-o vînd. Am vîndut şi ultima sămînţă pe care o mai aveam. Dar dintre toate, cel mai mult am ţinut la acele seminţe pe care i le-am vîndut verişoarei dumneavoastră. Mi-am dat seama, după ce am părăsit sanatoriul, că nu trebuia să le vînd. Erau unice - şi-apoi făceau parte din fiinţa mea, cum să vă spun... Dacă nu le-aţi folosit, v-aş ruga să mi le revindeţi. Pentru ele mi-am vîndut casa şi am traversat oceanul. Vreau să le cumpăr.

Doamna Lavinia îl privea oarecum mirată. Să-ți vinzi casa pentru a pleca în căutarea unor semințe rătăcite? Ce putea fi asta? Pasiune sau nebunie?

- Îmi pare rău... domnule Romeo, dar semințele au încolțit, planta a crescut atît de rapid încît n-am știut ce să cred; floarea și-a desfăcut splendoarea de petale și emană un parfum divin... Bărbatul păru că se bucură nespus. Apoi figura lui se întunecă de o tristețe fără margini.

- Aș putea să o desfac cu grijă din pămîntul acesta și, într-un vas special, s-o iau cu mine. Am să v-o plătesc cu toți banii pe care-i am.

Doamna Lavinia rămase o clipă pe gînduri. Părea încurcată de situație.

- Și eu sînt îndrăgostită de flori. Cred că nu m-aș putea despărți de o asemenea frumusețe, mai ales că este unică.

- Dar, doamnă, vă rog să mă credeți, fără această floare existența mea este inutilă. Pentru producerea acestei semințe am pierdut nopți, zile, ani în șir, am pus în ea toată pasiunea și dragostea mea; și dragostea mea...

Doamna Lavinia căzu din nou pe gînduri. Voia să-l ajute pe omul acesta, dar nu putea să vîndă floarea. Deodată îi scăpără o idee, care să-i împace pe amîndoi.

- Domnule Romeo, am o soluție. Ziceați că nu mai aveți casă; că ați vîndut-o pentru a veni aici să cumpărați această floare... Vă angajez grădinar. Veți avea casă, mîncare, și un salariu bun pe deasupra. Cum sînteți atît de pasionat de această îndeletnicire, vă pun la dispoziție grădina; cu siguranță că vă veți face bine meseria. Ce spuneți?

Bărbatul zîmbi. Îi dispăru de pe față și ultima umbră de tristețe. Pînă și paloarea feței dispăru. Se ridică în picioare. Sărută mîna Lavîniei.

- Mulțumesc, doamnă, zise. N-o să vă pară rău. Grădina aceasta va deveni unică în lume.

★ ★ ★

Au trecut cîteva luni de cînd Romeo își începuse activitatea în grădina cu flori. Într-o zi, menajera ceru permisiunea să intre în sufragerie, unde doamna Lavinia, care se căsătorise între timp, lenevea într-un fotoliu, sorbindu-și cafeaua.

- Iertați-mă, doamnă, spuse, aș vrea să vă vorbesc.

- Vorbește-mi, Betty, zîmbi Lavinia. Te ascult.

Menajera își furișă mîinile sub șorțul alb și, neștiind cum să înceapă, se tot foi cîteva clipe.

- Cu grădinarul nostru se întîmplă ceva ciudat, doamnă, începu Betty, cu voce tremurată. Azi am trecut prin grădină. Știți, îmi place mirosul florilor... parcă mă fac să nu mai fiu singură...

- Păi, mărită-te, Betty! exclamă Lavinia. N-am nimic împotrivă! Te pomenești că te-oi fi îndrăgostit de Romeo...

- O, nu, nu, doamnă, zise rușinată menajera, altceva voiam să vă spun. Știți, mă plimbam prin grădină cînd, deodată, l-am zărit pe grădinar... Floarea, floarea aceea a... „dragostei"... Romeo îi mîngîia petalele, așa cum ai mîngîia cu amîndouă mîinile obrajii cuiva. Iar ea, floarea, își încolăcise frunzele acelea lungi după gîtul lui, după umeri, și parcă-l mîngîiau, parcă... Și Romeo vorbea cu voce șoptită: „Te iubesc mult! Te iubesc!", zicea. Apoi m-a văzut. Și floarea parcă s-a rușinat odată cu el. Într-o clipită și-a descolăcit frunzele, s-a desprins din îmbrățișarea lui. Acum două zile s-a întîmplat la fel; și acum opt zile.

Lavinia izbucni într-un hohot de rîs. Privi pe menajeră. Aceasta tremura, roșie pînă-n sfîrcurile urechilor.

- Doamne, ce face singurătatea din om! Ești îndrăgostită, draga mea Betty! Și ai început să ai vedenii erotice. Mărită-te, ți-o spun eu. Chiar și cu grădinarul - e un om bun.

Menajera nu mai zise nimic. Părăsi încăperea neștiind ce să creadă din toate cele spuse. Chiar să fi fost o plăsmuire a minții ei?

★ ★ ★ ★

După aproape doi ani situația doameni Lavinia nu era din cele mai fericite.

Soțul ei dăduse faliment. Pe deasupra mai avea și datorii, pe care i le plăti ea, ușurîndu-se de cîteva milioane. Și ultimul ban îl investise într-o afacere cu o fabrică de conserve, încă o trăznaie a soțului ei, afacere sortită eșecului.

Nu, nu mai putea ține nici menajeră, nici șofer, nici grădinar. Și mai ales pentru faptul că nu voia s-o vadă așa, aproape săracă, nu, chiar de s-ar oferi să-i facă serviciile grauit. Începu concedierile cu menajera, apoi șoferul. Într-o zi îl chemă la ea pe grădinar.

- Domnule Romeo, spuse, situația actuală nu-mi mai permite să vă asigur funcția de grădinar. Știu, n-aveți unde locui; dar presupun că, în timpul cît ați stat aici, ați cîștigat destui bani pentru a vă cumpăra o casă modestă. Eu v-am păstrat, pe deasupra, o sumă frumușică pentru serviciile aduse. Așa că, de astăzi, vă puteți angaja în altă parte. Nu pot acum decît să vă mulțumesc pentru solicitudinea dumneavoastră.

Bărbatul păli. Îl cuprinse un tremur ușor. Figura lui căpătă același aer bolnăvicios ca în ziua sosirii în această casă.

- Dar vă voi sluji și fără bani, doamnă, zise. Nu mă pot despărți de grădină.

- Îmi pare rău, domnule Romeo, dar trebuie să vă angajați în altă parte, suspină Lavinia. Îmi pare rău!

- Atunci, atunci, vă las toți banii, zise bărbatul, dar vindeți-mi floarea. O voi scoate din pămînt, cu grijă, și o voi lua cu mine, o voi planta în altă parte.

- Îmi pare rău, domnule Romeo, însă grădina rămîne pentru mine singura consolare.

În ochii bărbatului luciră lacrimi. Se ridică.

- Cum vreți dumneavoastră, doamnă, spuse. Dar vă rog, înainte de a pleca, vreau să mai trec o dată prin grădină...

- De acord, domnule Romeo. Apoi vino și ridică-ți banii. Îi vei găsi pe această masă, într-un plic.

Bărbatul ieși.

Se duse în grădină. Floarea domina celelalte flori. Petalele roz parcă zîmbeau, frunzele lungi și subțiri, ca niște tentacule, se unduiau chemîndu-l parcă.

Romeo se apropie de ea. Îi sărută petalele. Frunzele ei, ca niște tentacule, se încolăciră în jurul gîtului, îl îmbrățișară. Bărbatul scoase un cuțit. Se aplecă și tăie tulpina la nivelul solului. Un lichid roz începu să curgă, în picături din ce în ce mai mari. Planta se chirci și îmbrățișarea ei deveni mai dură. Apoi Romeo își înfipse cuțitul în inimă, cu iuteală, cu nerăbdare parcă. Se prăbuși.

Îi găsi Lavinia peste un timp, așa, înlănțuiți. Îngrozită își chemă bărbatul. Încercară să-l desprindă pe Romeo din îmbrățișarea plantei.

Zadarnic. Frunzele, lungi și subțiri ca niște tentacule, se sudaseră pe carnea lui, ca și cum ar fi făcut trup comun de la naștere. Și floarea cu sute de petale roz se lipise de chipul său, acoperindu-l.

SFÎRȘIT

Desen de Tudor Popa

R-AȚI AI NAIBII...!

De-abia coborîți pe Marte, ne aruncarăm toți patru în țărînă să batem cărțile. Stam alungiți pentru prima oară după doi ani, de cînd navigăm încoace. Mai zvîcneam cîte o mînă, cîte un picior, pentru a savura pocniturile. Căscam de plăcere și jucăm mîna a șasea din partida intermediară. E mai greu cu costumele astea greaoaie, iar în căști ne bîzîie instrucțiunile de acasă, pe care mereu trebuie să le repetăm pentru confirmare, să jucăm două cărți, apoi să comunicăm: „Executat".

Dacă ar fi să executăm tot ce ne cer conducătorii zborului, pînă acum am fi avut containerele pline, videocasetele înregistrate și toate steguleţele și ecusoanele alea stupide, plantate ici și colo, printre bolovani. Dar cum să ne ținem de asemenea prostii cînd intermediara e în toi și cărțile zboară ca duse de vînt?!

N-am observat cum au apărut marțienii. Nici nu le-am dat atenție. Sînt, parcă, mici și fragili, goi pușcă. Nu, nu credem să fie verzi. Oricum, total neinteresanți... În schimb, popii trag la popi, damele la dame. Intermediara se-ncheie nedecis, iar gîfîitul nostru și-njurăturile sînt probabil puse de conducătorii zborului pe seama efortului de a ne executa sarcinile.

Finala debutează palpitant. Eu am așii, ceilalți - figurile, în devălmășeală. Vă dați seama că n-am ochi decît pentru cărți, să nu-mi scape pleașca. Din cînd în cînd, mai împing deoparte pe marțienii ăștia scîrboși, care, în curiozitatea lor tembelă, au început să ne pipăie costumele. Mai dăm cu cîte o piatră în ăia care vor să se cațere în modulul nostru. Am și pierdut un As, iar conducătorii zborului își închipuie probabil că mi s-a defectat pompa de aer. Îmi cer în căști să confirm buna funcționare a costumului, iar eu o confirm grăbit, cu ochii la cărțile de pe jos și îndepărtînd doi marțieni care-mi mîngîie un bocanc. Mai pierd un As și-mi vine să le sucesc gîturile creaturilor ăstora care, iată, îmi încearcă umărul cu dinții. Dar ei fug înainte de a-i pocni.

În căști ne vine ordinul de plecare. Hei, dar trebuie să fi trecut vreo două zile pămîntești de cînd jucăm cărțile pe Marte. Adunăm de pe jos tot ce avem, tragem, în sfîrșit, cîteva șuturi dure creaturilor ăstora și ne repezim în modul.

Îndată ce închidem trapa se declanșează comenzile de decolare. Întindem cărțile pe podea, le ordonăm sumar și - abia cum - simțim foamea. Ne scoatem pungile cu hrană, hidratăm cubuleţele și le mîncăm, privind încîntați jeturile laterale care-i pîrlesc pe prăpădiții ăia. Doi Ași am pierdut. Doi Ași! R-ați ai naibii de marțieni!

★Valentin Iordache

desen de M.Mirescu

DEZINTEGRĂRI

Pune capăt la toate / Fantastici		Prevestiri / Totalitatea zeilor		Spor la treabă / Gen de meduze		Comună în Germania / Vorbire aspră (pop.)		Formulare pentru cerere		Asasini / Pe iaht!		Cutremurat
Are putere teocratică / O groază de lume (pl.)								Calvar / Zero absolut				
					Laptele cucului		Invitație / Han la șosea (reg. înv.)			Merg pe margini!		
Iubitor de sine / Apucătură din fire									Dare de seamă (od.) / Corp de taur!			
				În carne și oase (fem.) / La cuțite!						Canoe! / Aprig! (băn.)		
Adus la cunoștință								Ordonanța țarului / Grec fără inimă!				
									Miez de gulie!			
Studiază istoria artei / Umbra lui Eminescu				Răzvrătit								

FENOMENALE

„Descifrarea" FENOMENALEI

Dicționar: ACIL, ARIOR, ODT, RATOS, CUL

★Dan MAREȘ

• E • P • Z • O • I • C • EXTRAORDINARI • TEOCRAT • CHIN • ORORI • S • NA • MG • EGOLATRU • BIR • SMOC •
REALA • NO • INITIAT • UCAZ • ASIROLOG • ULI • TEI • RASCOLIT

JULES VERNE

Citesc Călătorie spre centrul pămîntului *de Jules Verne şi sînt fascinat de îndrăzneala simbolurilor, precizia şi bogăţia imaginilor. Aventura este propriu zis iniţiatică şi ca orice astfel de aventură regăsim aici rătăciri prin labirint, coborîrea în lumea subterană, traversarea apelor, proba focului, întîlnirea cu monştri, confruntarea cu singurătatea desăvîrşită şi cu beznele, în fine, înălţarea triumfătoare care nu-i altceva decît apoteoza iniţiatului. Cît de exacte sînt imaginile acestor lumi subterane - cealaltă lume - şi, deasemeni, de o admirabilă precizie şi coerenţă mitologia abia camuflată sub jargonul ştiinţific al lui Jules Verne! Cum au putut psihologii şi criticii literari să ignore, pînă acum, un asemenea excepţional document, această inepuizabilă comoară de imagini şi arhetipuri? Desigur, cineva o să scrie, într-o zi, istoria imaginaţiei moderne. Capitolul consacrat lumilor subterane va trebui să ţină seama de* Călătoria spre centrul pămîntului...

MIRCEA ELIADE

Jules Verne a fost pentru mine scriitorul francez care, alături de Arthur Rimbaud şi Guillaume Apollinaire, mi-a dăruit cele mai profunde bucurii.

GIORGIO DE CHIRICO

Nautilus - Peştera încîntătoare: bucuria izolării atinge paroxismul cînd dinlăuntrul acestei interiorităţi fără fisură poţi vedea, printr-o uriaşă fereastră, freamătul exterior al apelor şi defini astfel, într-un unic gest, interioritatea prin contrariul ei.

ROLAND BARTHES

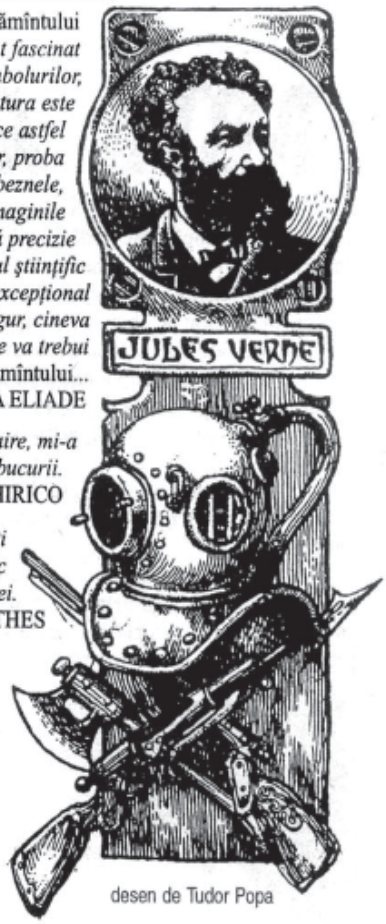

desen de Tudor Popa

„Un certain Monsieur V" - BD de Adrian Barbu

CHIAR TOŢI SUNT AICI ?
TOŢI, E LUMEA FANTEZIEI TALE. ACUM E, IN SFÎRŞIT, ÎNTREAGĂ.
ŢI-AI AMINTIT DIN NOU DE „MARELE REGRET AL VIEŢII TALE". AM GHICIT ?
E NEVOIE SĂ LE SPUI TU CHIAR PE TOATE ?... AŞA E. MARELE REGRET AL VIEŢII MELE ESTE CĂ N-AM ÎNGEMNAT NIMIC PENTRU LITERATURA FRANCEZĂ...
LA MULŢIMILE DE CITITORI CARE, ÎN ADÎNCUL SUFLETULUI LOR, AU RĂMAS COPII – AŞA CUM TU, ADULT, AI ŞTIUT SĂ MĂ PĂSTREZI VIU ÎN TINE — ŞI CARE S-AU REGĂSIT ŞI RECUNOSCUT ÎN CĂRŢILE TALE... LA EI SĂ TE GÎNDEŞTI, ŞI LA CEI CE VOR VENI... ŞI CARE, ÎNDRĂGOSTIŢI DE LUMEA PE CARE AI VĂZUT-O, O VOR TRAIE ALTFEL...
ADICĂ PENTRU ACADEMIA FRANCEZĂ, PENTRU CARE AI ŞANSA „UN CERTAIN MONSIEUR VERNE" ? MAI BINE TE-AI GÎNDI...
„ADĂUGÎND, FIECARE, CÎTE UN PAS LA CEA MAI FANTASTICĂ DINTRE TOATE EXTRAORDINARELE CĂLĂTORII VISATE VREODATĂ: DRUMUL OMENIRII...
„CĂTRE PROPRIUL ŞI VIITOR.

Cînd *oraşele ocupaseră tot Pămîntul, înghesuindu-se unul într-altul, cînd zgîrie-norii umpleau tot spaţiul, cînd oamenii deplîngeau dispariţia cîmpiilor, văilor, pădurilor şi soarelui şi îşi duceau zbuciumatul trai pe verticală, cineva a descoperit că acolo sus, peste acoperişurile urbane, vîntul depusese straturi groase de praf formînd adevărate reliefuri. Seminţe rătăcite rodiseră şi mări de iarbă şi păduri acopereau întinderile. Atunci oamenii au părăsit labirinturile de beton subterane şi au început o viaţă nouă deasupra. Iar planeta s-a numit de atunci Phoenix.*

CITADINĂ

de Viorel Pîrligras

ARTA AUTO ... BIZAR

Roland Belladi, sculptor de mașini, s-a născut în Egipt, în 1942

- Primele „modele" au fost obiecte din universul copilăriei: radioul, telefonul, mașina de cusut *Singer* a mamei mele.

Treptat, mi-am diversificat „sursele" și așa am sculptat eu obiectele care-mi erau dragi dar... care nu îmi aparțineau.

Pasiunea ta pentru obiectele industriale ale anilor '50 este legată de un fenomen de generație sau evidențiază un demers mai conceptual?

- Sculptez, pur și simplu ceea ce-mi place; eu am visat aceste obiecte în marmură.

Mașinile, de exemplu, evoluau de la an la an, le distingeai printr-o mulțime de detalii - bare de protecție, cromuri, ornamente colorate... Era o pasiune de copil.

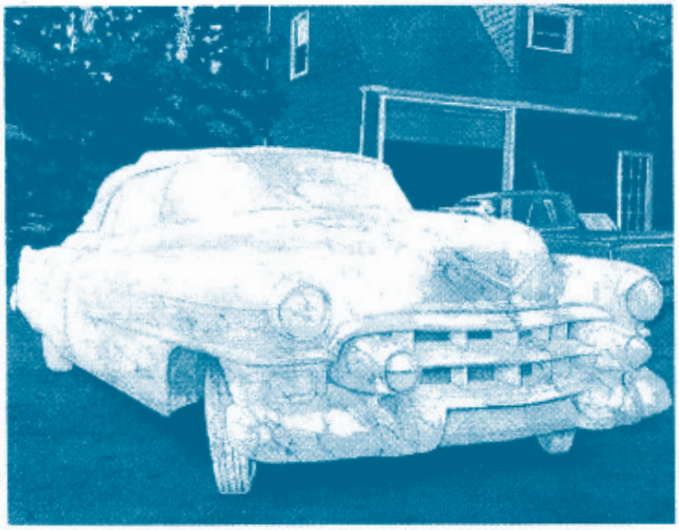

Astăzi, mi-e greu să deosebesc, de exemplu, un *Polo* de un *104*, dar fiul meu este în stare. Ochiul nu mai are acuitatea de odinioară. Nu, nu este vorba de un demers; aceste obiecte s-au impus, pur și simplu, iar marmura le adaugă doar un caracter nostalgic.

Tu nu pictezi, faci doar acuarele care sînt avanproiectele sculpturilor tale. De ce?

În pictură, se poate adăuga sau elimina; în acuarela, nu se poate, ea nu funcționează decît prin adăugare. Însă sculptura în marmură funcționează prin scădere. Pictura nu are această latură ireversibilă. Celelalte două sînt mai aproape de viață... Nu se poate trăi de două ori...

Înaintea obiectelor în marmură, tu făceai filme video. Cum ai trecut de la una la cealaltă?

- Făceam filme video la Carrara și învățam să sculptez în marmură. Am avut ca model un televizor.

Această primă formă nu punea probleme tehnice deosebite, fiindcă era practic rectangulară, și am făcut-o mai ales ca să mă învăț cu uneltele.

Nu mă gîndeam atunci să o arăt într-o expoziție.

Marmura este seducătoare, dar betonul sau poliesterul nu sînt mai ușor de folosit?

Procurarea marmurei nu era o problemă, fiindcă bunicul meu era negustor de marmură. Și apoi, dintr-un punct de vedere strategic, datorită banalității subiectelor mele, aveam nevoie de un material nobil.

În beton sau poliester n-ar fi fost decît niște copii, iar odată mulajul realizat, se puteau trage mii de exemplare. Pe cînd în marmură acestea sînt, inevitabil, piese unice. Nu poți face de două ori aceeași sculptură.

Cadillacul acesta cît cîntărește și cît costă?

- 20 de tone. Blocul de marmură cîntărea la început 60 de tone. Prețul de vînzare la galerie, 225.000 dolari.

Perenitatea operei tale contează? Marmura este în general considerată ca nemuritoare.

- Toți artiștii sînt neliniștiți din pricina asta, mai ales dacă sînt nesatisfăcuți; ei păstrează totdeauna speranța recunoașterii postume. Nemurirea operei este un substitut al nereușitei în prezent.

Nu scap nici eu acestei reguli. Om vedea peste o sută de ani...

★ Melania MUNTEANU
(după *Le Figaro*)

CHROMII

1 Ploaia curge ca mărgelele de cristal. Chromii sînt undeva la marginea Galaxiei, unde, aproape, în spațiu, Lebăda se întinde ca o cruce imensă. Planeta are o climă dulce. E clima unui soare dublu, artificial; ziua roșie, noaptea viorie, sub soarele nocturn, albastru. Chromii au avut pînă acum șase dinastii. Dintre toate, ultima a prins perioada de liniște galactică. Înainte de liniște, chromii erau cît pe ce să dispară: au pierit cu miile în ultimul război. Înainte de sistemul solar artificial, a fost perioada glaciară. Așa spune istoria Chromilor. A fost o calamitate.

2 Orizontul se albește. Ființele de gelatină se zbîrcesc; se usucă - pierd apa. Senzorii se atrofiază: degeră. Organele tactile cad și se sparg. Corpul lor nu mai produce vibrații, nu mai pot comunica între ei. Epiderma muculaginoasă intră în acrocianoză: și-a pierdut frumoasa culoare roz-albă.

De cîte ori sînt triști, celulele lor se înroșesc și epiderma devine opacă. Acuma nu mai simt colorat. S-a stîrnit vîntul: mii de indivizi au fost proiectați pe pereții construcțiilor, plesniți de copaci, lipiți de dalele transparente ale străzilor.

Bătrînii lîncezesc sub sticla caselor, se lipesc de pereți și caută Soarele, căldura. Niște meduze uriașe în agonie...

Atunci, nici garda imperială, cei cu schelet cartilaginos, puternicii împărăției, nu scăpaseră de moarte. Se întindeau, se lățeau și mureau, deshidratați. Chromii tineri își pierdeau luminozitatea și strălucirea lor pălea. Extremitățile cu ventuze mov degerau, se desprindeau, casante.

3 Fișa biotică incompletă - reprezentare eidetică - aspect translucid; indivizi cu sistem nervos necunoscut; intelect cu structură nedescifrată; clipesc des ca niște membrane nictitante; își schimbă cromatica.

Emit radiații în prezența unui corp străin. Trăiesc prin pulsație continuă. Bucuria și-o exprimă în culoarea roșie. Fosforescenți în semiîntuneric. Cromatica variabilă la lumină - ar fi fost minunați pentru vitraliile unei catedrale gotice, comentă ca pentru sine, Lars.

4 Colonie cosmică - constelația Vulturului, aproape lîngă Altair. Nișă biotică planetară S-V. Capacitate de regenerare individuală 80%.

5 -... Să aduni resturi dintr-un cimitir, ce rost are?

- Ce rost are, Bud, să-ți faci datoria, zi de zi?

- Da, dar nu-i același lucru.

- Ba da, vezi tu... e la fel. N-ai chef să-ți păzești pielea?

- Adică, să curățăm un loc mort, curățat deja, ca să nu crăpăm noi!

- Bud, ordinul se execută, nu se discută! Vom curăța o planetă radioactivă și cu asta, basta!

6 Mazama - necropolă radioactivă. Plaja imensă, presărată cu granule sidefii... o plajă plină de perle: „Au murit și scoicile", gîndi Lars.

Aspiratorul tubular aduna resturile. Roboții executau comenzile, echipajul filma.

- E nevoie oare să mori ca să povestești moartea" se auzi deodată Lars.

- Poate că nu... Poate că ai dreptate, răspunse Bud. O vezi aici. Fiecare perlă fosforescentă, un individ. Cum or fi arătat creaturile astea oare?

- N-ai citit încă raportul meu? întrebă Lars, puțin iritat.

- N-am apucat, dar cred că la priveliștea asta dezolantă, mi-ar fi prins bine să-i fi cunoscut istoria. E primul lucru pe care mi-l rezerv la întoarcere.

- Toate făpturile au rămas niște mărgele albe... frumoase, spuse Lars.

- Nu-i așa că sînt frumoase, Bud?

- Sînt... răspunse acesta. Sînt groaznic de frumoase.

7 Afară ploaia curgea ca mărgelele de cristal. Oameni și roboți au adunat ultimele resturi ale unei vieți trecute în mineral.

Nimic fascinant, uluitor, surprinzător.

Totul a fost normal. Planeta a rămas albă, moartă, lîngă Lebăda care se întindea ca o cruce imensă în spațiu.

Un ocean plin de perle, o plajă la fel, fascinați neființei; o neființă irizată, fosforescentă, de bijuterie rece. Ce folos că o planetă are o zi roșie și o alta albastră, fără noapte?

8 Afară ploaia cade ca întotdeauna, ca mărgelele de cristal. Ultima misiune terestră a fost o amintire tristă. Manevre, sforării, orgolii, aceleași metehne; aveau nevoie de conflicte, de zbucium, de glorie meschină; trebuia să mai urle o dată Galaxia ca să astupe gurile rele, să mai dispară populația unei colonii, spre mulțumirea celorlalte. Ură și invidie, ca să știe toată Galaxia că sistemul „Y" era populat; că în cutare punct era încă viață. Și pentru asta, punctul trebuia să dispară. Pentru ca, atunci, ceilalți să zărească golul și să exclame: „Nu mai sînt! Înseamnă că au fost!"

- Idioții ăștia puteau fi norocoși! spuse Bud.

- Te referi la Chromi? întrebă Lars.

- Să fii meschin pînă la autodistrugere totală... asta este ceva deasupra oricărei rațiuni, incalificabil, incredibil, nejustificat... Nu poți concepe...

- Bud, ce rost mai are acum să te enervezi?

- Cum să distrugi tot, tot, să nu te gîndești o clipă la atîta materie organică, să risipești atîta energie ca să-ți distrugi propria matcă, să activezi toată planeta, s-o lași un punct vital mort - e practic mort, nu? Inutilizabil! Spre satisfacția cui?

- E gratuit și de prisos, Bud. Gîndește-te că nu ești singurul care nu poate concepe asta... Nici Entitatea nu poate pricepe, nimeni!

- Și pe deasupra, auzi! Să le adunăm și resturile periculoase!

- Gata, Bud, am isprăvit, ajunge! Plecăm în vacanță! Fii vesel, ce naiba. Generația a II-a nu va mai ști nimic despre astea!

- Și nu-ți pasă?

- De loc. Cu atît mai bine!

- Și de porcăria asta de vacanță m-am săturat! O minciună goală... Una-două, în cutie, la culcare! Halal vacanță!

- Peste trei luni, o să fii acasă, pe Pămînt, la soare. O să dormi la lumina lunii și or să-ți cînte greierii. Așa că... fii fericit!

9 Coridorul simulatorului din Colonie își aștepta subiecții care plecau în vacanță.

- Hei, Tarn! Nu vrei să lichidăm odată cu povestea asta?

- Nu vezi? Tocmai asta și fac!

Tarn închidea violent ultimul cheson mural al simulatorului și coridorul cilindric amuți pentru o clipă. Celulele fiecărui cheson, conectate la sistemul de alrmă, intrară în funcțiune. De undeva de sus, se așternu o lumină alb-viorie. Pașii celor doi se pierdeau încet, încet, într-un zgomot confuz, ca ecou.

- Ei sînt cei mai fericiți acum, făcu Tarn plictisit. Au plecat în vacanță! Și apoi, cînd exiști pe jumătate, nu-ți mai pasă de restul. Ce atîta bătaie de cap!...

- Lasă, au făcut treabă bună băieții ăștia! își merită leneveala, zîmbi Yol.

10 Vacanța s-a terminat. Simulatorul coloniei așteaptă alți subiecți la odihnă. În coridorul mut se aud pași după o lună de tăcere.

Ochiurile chesoanelor sînt albastre. Robotul care le-a programat să se aprindă, împarte energizante pentru subiecții din fiecare cheson.

Ecranul chesonului cu nr. 705 e o perdea irizată. Interiorul e gol.

O singură perlă sidefiu-roșcată, iriza pereții cutiei de metal, o decorație și o insignă. Atît. Acolo, la 705, fusese Lars.

★ Anca TEODORESCU

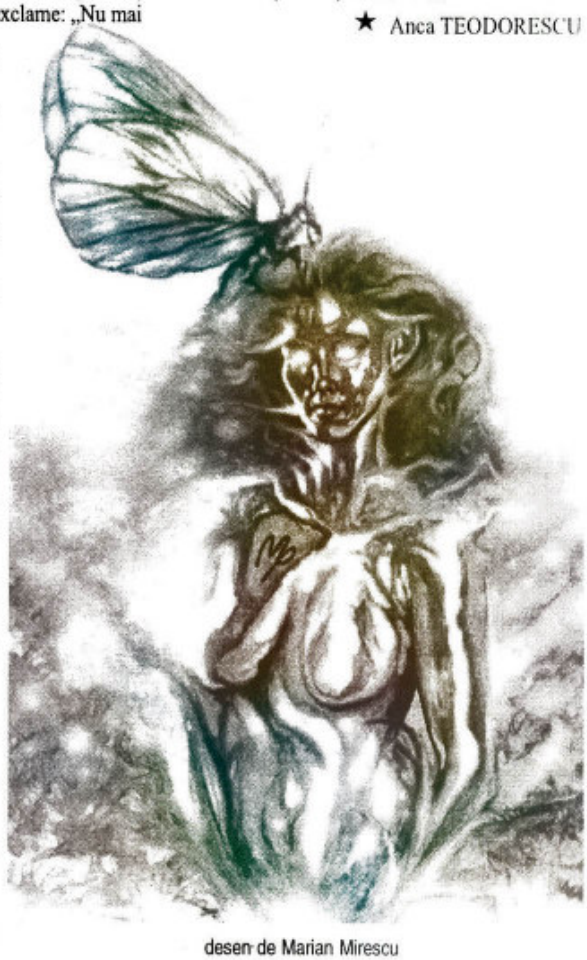

desen de Marian Mirescu

BOGĂȚIA NEMURIRII

Ajunseseră pe țărmul acela, în urmă cu treizeci de ani și construiseră acolo un fort. Alte corăbii își găsiseră apoi cu greu drumul către el, deși pe fundul mării dăduseră cu ușurință peste pepite mari de aur și, numai la cîteva palme sub pămînt, descoperiseră nenumărate filoane de minereuri căutate.

Cînd trirema, trimisă în căutarea celor dintîi, atinse țărmul, la sfîrșitul unei frumoase zile de vară, centurionul îi adună pe toți pe plajă și le comunică adevăratul țel al expediției: Eldorado, cetatea de aur ascunsă în inima munților, dincolo de pădurile nesfîrșite. Legendele ajunse pînă în îndepărtata Roma, spuneau că locuitorii ei erau nemuritori și că, în straniul lor oraș, aurul era folosit chiar și la pavatul străzilor. Că acolo nimeni nu muncește, singura ocupație fiind scăldatul în apa rece a rîurilor și dormitul.

A doua zi, au lăsat în urmă fortul prăbușit și corabia ancorată de o stîncă, în formă de cal. Erau o sută zece inși, toți soldați vechi, cu experiență în luptă și fără teamă de moarte.

Am mers săptămîni în șir, fără alte popasuri, decît cele pentru masă și somn. Jungla colcăitoare le-a înghițit patruzeci de tovarăși, pierduți prin gropile - capcană ale unor băștinași, niciodată zăriți, uciși de jaguarul cu capul galben sau înecați în rîurile iuți, pe care trebuiau să le traverseze, din cînd în cînd. Alți zece s-au rătăcit, plecați în misiuni de recunoaștere, iar aproape treizeci au murit de febră, în brațele prietenilor sau pe tărgile cărate în spate de cei sănătoși.

Tot mai rămăseseră însă peste douăzeci cei care, în zorii unei dimineți, ridicînd tabăra în frunte cu centuriomul, s-au săltat peste marginea platoului și au privit cu gura căscată la zidurile semețe ale cetății. Va să zică, legendele nu mințiseră! Bogăția fabuloasă se găsea acolo, în fața lor, așteptîndu-i să vină s-o ia. Locuitorii cetății i-au primit fără să manifeste nici o curiozitate. Erau înalți, chiar foarte înalți, bronzați și umblau complet goi sub razele calde ale soarelui decolorat. Le-au dat să prizeze un praf roșcat: foamea și oboseala le-au dispărut, parcă luate cu mîna.

Aur? Era peste tot, chiar atunci cînd întrebau călcau pe el cu tălpile zdrențuite ale sandalelor. Sigur că putea să ia. oricît doreau, dacă asta îi făcea fericiți. Dar nu era mai bine să rămînă pentru totdeauna în cetate? Nu ar mai fi avut nici o grijă, pentru nimic.

Centurionul nu îndrăzni să le ceară să plece imediat, deși tare mult ar fi vrut-o. Nasul său de soldat bătrîn mirosea izul unei primejdii nevăzute și imposibil de înțeles. Le dădu cîteva zile de libertate și începu să facă planuri pentru mijloacele de transport ale viitoarelor încărcături de aur. Tot plimbîndu-se printre băștinași și cerîndu-le sfatul, descoperi că degetele acestora de la mîini și de la picioare erau unite între ele cu o membrană subțire și lucioasă care îi ajuta să fie excelenți înotători.

Cele cîteva zile se transformară, pe nesimțite, în săptămîni, iar acestea în luni. Planurile carurilor de transport nu se materializară, însă deveniră din ce în ce mai complexe. Într-un tîrziu, uitară cu totul pentru ce veniseră pînă aici și, prizînd zilnic din misteriosul praf roșcat, se pierdură în voia lenei și a bucuriei de a trăi în comunitate perfectă cu natura.

După un șir neștiut de ani, muriră pe rînd, deoarece centurionul uitase să le spună că ei nu sînt nemuritori, precum locuitorii cetății, și că misiunea lor era să ducă aurul la Roma. Locuitorii le prăvăliră trupurile în undele înspumate ale fluviului ce își pornea apele chiar în buza platoului și se risipea în ocean, nu departe de stînca în formă de cal, de care odinioară se izbiseră, bătute de furtuni, rămășițele unei trireme.

Nu departe, în largul săgetat de pescărușI și goelanzi, pînzele albe ale unei caravele pipăiau cerul, în căutarea unei cetăți minunate, despre care legendele, ajunse în bătrîna Europă, povesteau minuni de necrezut.

★ Aurel CĂRĂȘEL

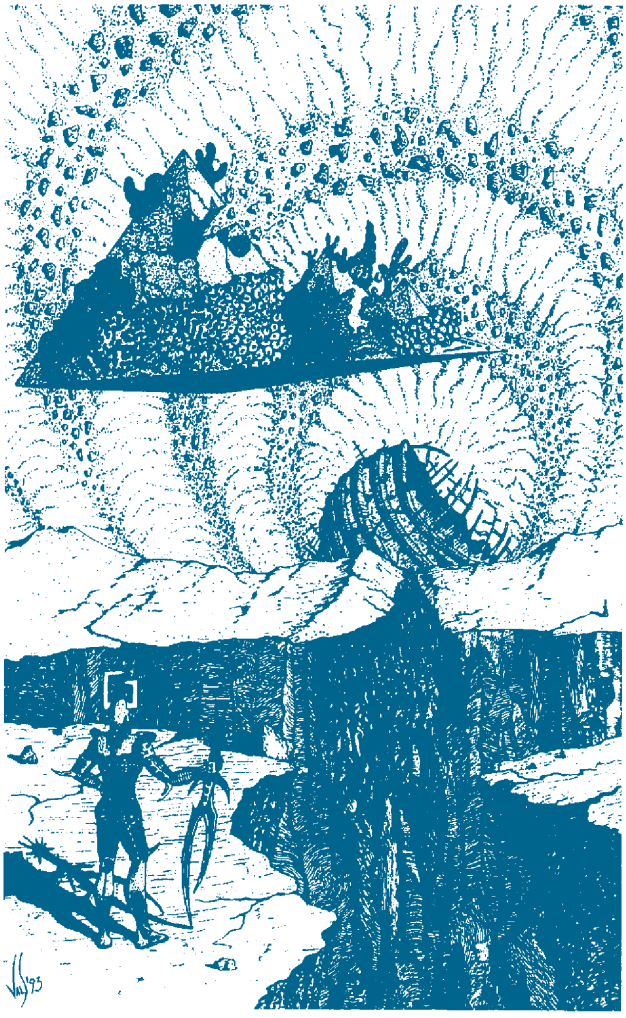

JOCURI MECANICE

SAU IDEEA SORTITĂ MORȚII

Cu un pocnet sec, bila porni în cursă. Nu-și putu reține un zîmbet de satisfacție: calculase atît de bine mărimea impulsului, încît bila căzuse prin „poarta cea mare" și ajunsese în locul unde se făceau cele mai multe puncte. Erau trei mici coloane de templu. Lovite, declanșau un resort care imprima bilei o viteză destul de mare și punctau foarte mult. Nu putea ști exact cît, pentru că bila alerga parcă înnebunită între cele trei coloane și, cînd scăpa în sfîrșit de capcana lor, punctajul era fantastic pentru timpul scurs.

Bila căzu spre deschizătură fără să mai puncteze nimic, dar brațele mobile o opriseră la timp și o trimiseră spre ținta în formă de creier care, dacă era atinsă acorda în mod automat încă o bilă. Urmări traiectoriile sinuoase și argintii și gîndurile apărură din nou. Ajunse la o îndemînare atît de mare, încît putea să gîndească și să joace. Dar vedea pe fețele încordate ale celorlalți că era singurul care reușea performanța. Nu-și putea aminti nimic, absolut nimic. Își amintea doar că se trezise verificînd brațele mobile în timp ce bila alerga deja printre porți și ținte. De atunci își pusese mereu întrebarea încă fără răspuns: Ce rost au aceste jocuri mecanice? Căci învățase în experiența sa de jucător că nimic nu este inutil. Prinse bila pe unul din brațele mobile, o jonglă cîteva clipe și o trimise spre poarta în formă de ochi.

Se afla într-o sală cu pereții, tavanul și podeaua din oglinzi.

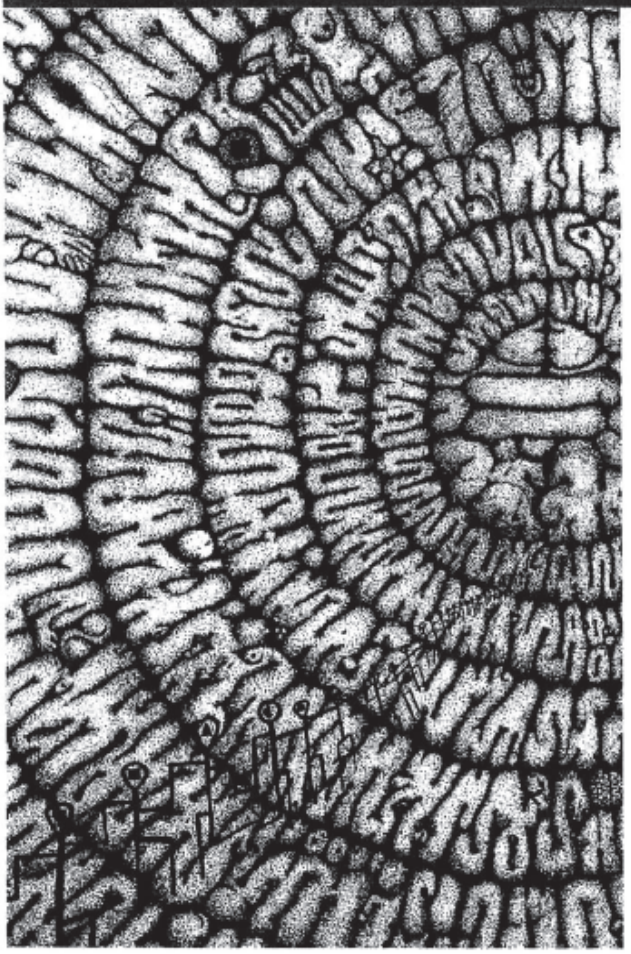

(continuare din pagina 10)

Sala era plină de jocuri mecanice la fel ca al lui sau poate foarte puţin diferite. Nu putea înţelege şi asta îl chinuia cel mai tare. Ştia doar că trebuie să joace, să joace neîntrerupt. Privi cifrele care se schimbau la fiecare lovitură şi clipeau regulat, sîngerii, şi... Stop! Sîngerii... Ţinte în formă de creier, ţinta cea mare... Da, asta era! Găsise răspunsul. Probabil că existau milioane sau chiar sute de milioane de săli la fel ca a lor sau poate cu alte jocuri mecanice, toate alimentate de sînge - lichidul atotputernic şi miraculos din care sau cu ajutorul căruia, printr-un procedeu necunoscut lui, apăreau biocurenţii pe care jocurile mecanice îi modelau cedîndu-i apoi sălilor cu jocuri mai complexe. Deci toate sălile alcătuiau un fel de ansamblu neuronic, un fel de creier, mai precis. Un creier care gîndea şi ale cărui gînduri erau produse de minusculele şi inocentele jocuri mecanice fără să ştie măcar de existenţa lor. Simţi nevoia de a spune tuturor marea descoperire pe care o făcuse. Lăsă bila să treacă printre braţele mobile şi plecă spre centrul sălii. Ajunse acolo. Deschise gura să vorbească, dar nu reuşi să rostească decît un sunet nearticulat. Privi mirat înainte. Din peretele acela îl priveau uimiţi o infinitate de alter-ego-uri. Se întoarse spre dreapta. Apoi se uită în sus. Peste tot el însuşi, privindu-se uimit şi parcă puţin speriat. Se repezi la jucătorul cel mai apropiat şi începu să-l zgîlţîie, însă acesta nu-i dădu nici o atenţie. Nici următorul nu reacţionă. Începu să alerge prin sală, dar nimeni nu reuşea să înţeleagă sau să încerce măcar să înţeleagă. Voia să urle. Gîtlejul i se strîngea dureros. Sunetele încăpăţînate nu voiau să pornească spre pereţii de oglinzi purtînd înţelegerea multiplicată la infinit. Alerga din ce în ce mai repede. Simţea că nu mai suportă, că nu se mai suportă pe sine. Jucătorii păreau că seamănă cu el, doar că expresiile lor redau neînţelegerea care îl stăpînea înainte de salt, de revelaţie. Alerga repede, repede, repede, într-un cerc care se micşora mereu. Sala se învîrtea nebuneşte în jurul său.

Şi deodată, totul deveni întunecat, şi rămase o clipă încremenit. Apoi totul începu să se învîrtă. Lumini colorate alergau în jurul său. Cu un pocnet sec, pornise în cursă.

★ Liviu PACIUGA

În paginile 10 şi 11, desene de Sorin Vidoe

La capitale de l'année des Arts Graphiques et de la Bande Dessinée de la Communauté Européenne
This year's European Community capital for Graphic Arts and Comics
La capital del año de las artes gráficas y del cómic de la Comunidad Europea

L'association Art 12 a, depuis sa création, proclamé sa confiance dans l'avenir de la Bande Dessinée Roumaine.
Elle est donc tout particulièrement heureuse de décerner pour 1996:

Le Prix de la meilleure nouvelle revue

à

"Magazin Ah, BD !"
supplément de "Gazeta de Sud"

Ce prix est attribué à l'éditeur de "Gazeta de Sud" pour son ouverture courageuse à la bande dessinée.

Art 12 tient également à distinguer le responsable de la publication, MIRESCU Marian, pour la mise au point d'une formule originale et bien adaptée à la situation actuelle de la création en Roumanie.

Fait le 15 septembre 96 à Paris.

Le Président. Pierre Pascal

Le Secrétaire. Jose Rocabert

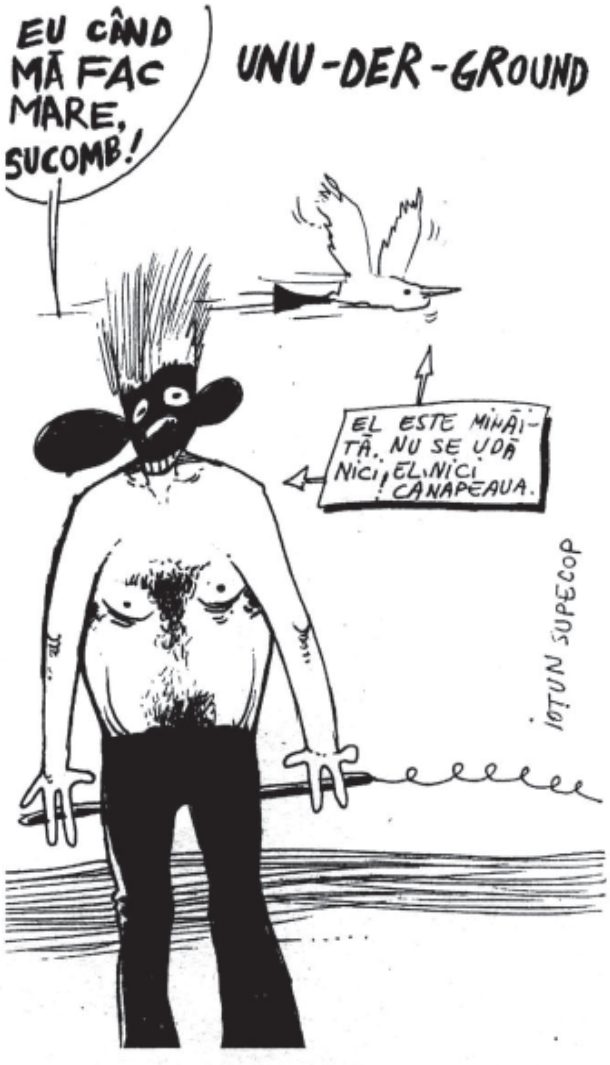

desen de Ionuţ Popescu

Domnul A

Pentru tine.

Talentul este Cuvîntul lui Dumnezeu în oameni. Vorbe mari. Pentru că deja, cîndva, cineva a spus-o. Dar cum nu mi-e teamă de nimeni, ci numai de nemărturisirea adevărului, continui. Dumnezeu face daruri. Uneori unui singur om totul. Sau se joacă cu El însuşi luîndu-şi/luîndu-i în schimb. Alteori nu dăruie nimic.

Dar iată care este povestea mea.

Pînă la unsprezece ani fusesem un copil nici mai frumos, nici mai urît decît ceilalţi, nici mai rău şi nici mai cuminte, iubit de familie şi bucurîndu-mă inconştient de viaţă. Apoi creşterea fizică îmi fusese oprită, ca un copac tînăr căruia i se retează vîrful, i se retează ramurile, an de an, obligat să trăiască şi să dea roade.

Iar acu, la douăzeci de ani de atunci, aş putea spune că natura a cărei lipsă de simţ estetic este evidentă - cu toată opoziţia unora - încercase să suplinească întrucîtva stagnarea mea în înălţime cu îngroşarea părţii superioare a trupului, cu mărirea hidoasă a capului şi cu îngrămădirea întregii materii ce ar fi contribuit la dezvoltarea mea normală, în spinarea mea, întru nefericita naştere şi creştere a unui gheb imens. Înfăţişarea lui Socrate - grecul pe care apăsarea papucului nevestii îl făcea să stea, să debiteze ore întregi tot felul de prostioare unei mulţimi statornice de gură-cască -, înfăţişarea celebră a acestui antic celebru fiind o mică glumă a zeilor pe lîngă aceea cu care mă hărăziseră pe mine: un pitic gros şi gheboşat, cu membrele strîmbe, capul mare şi faţa slută - asta sînt.

Trecusem prin viaţă, ţintă a glumelor de tot felul şi neputîndu-mă împotrivi îmi acceptasem soarta şi jucasem cu brio rolul de măscărici al tuturor grupurilor sociale în care intrasem. Batjocura colegilor şi camarazilor (sluţimea trupului meu nu mă scutise însă de serviciul militar, ci dimpotrivă), a profesorilor şi femeilor mă însoţise, absolvisem o facultate economică, îngropam în coloane de cifre vise, dorinţe, iubiri, prietenii, amintiri, eşecuri, bucurii.

Şi cînd terminase de înmormîntat, jelit şi pomenit toate acestea, şi nu mai rămăsese nimic de înmormîntat, jelit şi pomenit, cînd din mine făcusem un cimitir, apoi movilele se neteziseră şi crucile se risipiseră, se terminaseră şi ploile şi vînturile şi zăpezile, rămăsese cerul senin şi însorit deasupra ţărînii cenuşii, mă apucasem de scris.

Ce alte condiţii aş mai fi vrut? Eram un contabil urît şi singuratic pierdut în registrele şi birourile unei instituţii uriaşe. Nu mai puteam urca în ierarhia socială, nu mă mai aşteptam să mă iubească cineva. Şi oare cîţi mari scriitori nu fuseseră altceva decît nişte mărunţi funcţionari? Oare Kafka nu scrisese Procesul pe colţul unui birou, în lungi ore apăsătoare, inspirînd aerul zgrunţuros al cabinetelor tribunalelor prusace? Adică de ce ei da, iar eu nu?

Reuşisem ! Revistele literare, editurile mă luaseră în braţe, mă ridicaseră în slăvi, publicau tot ce le trimiteam - proză, poezie, eseu -, se mîndreau să apară cu numele meu pe coperţi, viaţa literară fusese răscolită, pe buzele tuturor se afla domnul A, cel care în volumele publicate vorbise despre bine, frumuseţe, adevăr, fericire şi o făcuse convingător şi veridic; reuşise. Domnul A. Da, aşa semnasem tot ceea ce scrisesem şi nicăieri şi niciunde domnul A nu se ivise vreodată în carne şi oase, corepondenţa şi onorariile le primeam la o căsuţă poştală închiriată prin intermediat, contractele le încheiam printr-o firmă de impresariat care se obligase să păstreze secretul asupra persoanei mele. Căci numele şi înfăţişarea mea ar fi fost o blasfemie alăturate paginilor ivite din căpăţîna mea monstruoasă. Şi mi-ar fi împiedicat poate ascensiunea.

Astfel misterul îmi sporise popularitatea, nimeni nu ştia cine e domnul A, dar comparaţia nu rezistase operei. Nimănui nu spusesem, nici beţivilor cărora le dădeam de băut prin cîrciumi puturoase de cartier în momentele mele de tristeţe (uneori se întîmpla să beau cu tineri studenţi boemi, săraci şi miraţi cînd aflau că auzisem de domnul A, că îi citisem cărţile), nici prostituatelor în care mă descărcam, plătindu-le anticipat spor de periculozitate. Nici măcar celor care mă

acceptau în pat gratuit, din milă, nu le spuneam decît bancul acela vechi, fetiţa privind un bărbat dezbrăcat, mami, eu de ce nu am d'aia, dacă o să fii cuminte, o să ai una cînd vei fi mai mare. Şi dacă nu o să fii cuminte, o să ai mai multe, ha, ha, rîdeau, îşi dădeau capul pe spate arătîndu-şi dinţii strălucitori, cu care apoi muşcau vîrful urechilor mele clăpăuge. Nici aici Freud nu voise să mă lase în pace, urîţenia de ursuleţ de pluş cu care adormeau în braţe la trei-patru ani, ha, ha, rîdeau şi îmi muşcau sfîrcul urechii de urîtanie de ursuleţ de pluş.

Aşteptam momentul răzbunării. Voiam să mă răzbun pe prieteni, pe familie şi pe societate, pe toţi cei care timp de douăzeci de ani îşi bătuseră joc de mine, pe toţi trecătorii care zîmbiseră la vederea mea, care mă priviseră dezgustaţi sau mă priviseră cu milă. Şi pe Dumnezeu voiam să mă răzbun, cel care mă modelase astfel, voiam să îi arăt că este un creator mai slab, mai puţin inspirat decît mine. Şi poate chiar îi arătasem, numai că voiam să ştie şi ceilalţi, să-l identifice pe domnul A cu ghebul din spinarea mea, cu faţa mea slută, cu urechile mele clăpăuge, cu statura mea de pitic, cu capul meu monstruos de mare.

Iar prilejul venise. Decernarea premiului Literaturia. Celui mai bun, o dată la zece ani. Însemna gloria - antumă şi postumă -, însemna recunoaştere şi bogăţie. Revistele şi societăţile literare, editurile, criticii. Academia, toate aveau un singur candidat: domnul A. Se lansase zvonul, lansasem zvonul, că domnul A îşi va dezvălui, în sfîrşit, identitatea.

Manifestările al căror punct culminant era decernarea premiului Literaturia ţineau de fapt cîteva săptămîni, organizate în bunul şi nobilul spirit al turnirurilor medievale. Numai că în arenă nu se încrucişau spade, ci idei, nu se înfruntau suliţe, ci pene de scris, nu se ciocneau scuturi, ci profunzimi ale gîndirii. O grămadă de societăţi mai mici îşi decernau şi ele premiile în aceste zile, se organizau concursuri de poezie şi proză, de la tribune conferenţiarii împroşcau mulţimea cu cuvinte scînteietoare, etalînd superbe construcţii ale artei retoricii. Şi toate aceste concursuri erau patronate, la fel ca în Evul Mediu, de cele mai frumoase şi mai spirituale femei ale zilei. Pe Cîştigător îl aştepta Regina Literaturia. Inutil s-o mai descriu.

desene de Sorin Vidoe

Am participat la aceste manifestări ascuns în mulţimea ce inunda sălile, un strop schilod de apă sărată din marea ce tălăzuieşte la picioarele farului aşteptîndu-i lumina. Am asistat la anunţarea acelor zeci de mărunte premii ce i se ofereau domnului A, am rînjit la nerăbdarea vecinilor mei de turmă - spectatorii -, la nerăbdarea literaturnicilor care îmi aşteptau apariţia, am rînjit la tot şi la toţi, am rînjit pînă şi la domnul A care nu voia să apară.

Şi în tot acest timp am privit-o pe Regina Literaturia, era Ea-aceea-pe-care-o-visasem-întotdeauna, m-am îndrăgostit de ea privind-o, am sorbit-o şi am mîngîiat-o cu uitătura vînătorului ce-şi urmăreşte victima, eram sigur că va fi a mea, cu aceea a misticului căruia i se relevează dumnezeirea, fusese mereu atît de departe.

A venit deci ziua. Dumnezeu nu mai era decît un biet mucos clăpăug, lumea un pumn de furnici, le citeam pe faţă nesiguranţa, va apărea oare domnul A? Şi vocea le-a tremurat cînd au anunţat premiul, mie, aşa cum aşteptasem, nu puteam să-i dezamăgesc, să le înşel speranţa.

Şi domnul A a apărut.

Înalt şi cu tors de atlet, înveşmîntat în smoking şi frumos precum Apollo, cu ochii scînteietori şi pletele revărsate pe umeri, cu alura unui geniu romantic, eleganţa unui aristocrat şi charisma unui profet al vremurilor moderne. A strîns mîna membrilor juriului, a primit premiul şi sărutul de felicitare de la Ea, de la Regina Literaturia, s-a înclinat uşor către publicul în delir şi am leşinat.

Cînd mi-am revenit, uriaşa arenă fusese părăsită de spectatori şi actori, rămăsesem singur între şirurile lungi de scaune goale.

Domnul A, alter ego-ul meu, numele cu care semnasem toate acele creaţii ce uimiseră, emoţionaseră şi bucuraseră lumea se materializase. El primise premiul, ci nu eu.

Pînă seara am cercetat, am încercat să aflu cine era impostorul care se încununase cu laurii ce mi s-ar fi cuvenit. Nimeni nu-l cunoştea, apăruse de nicăieri. Mai tîrziu l-am recunoscut: era cel care mă visasem mereu de la unsprezece ani încoace, el nu avea de altundeva să apară decît din mintea mea. Răzbunarea atît de mult dorită fusese îndepărtată, fusesem umilit. Dumnezeu se arătase mai tare decît mine. Îmi simţeam inima - sufletul - ruptă în două. Dar nu aveam să renunţ.

Noaptea l-am urmărit. Domnul A era un ticălos mizerabil sub coaja aceea de frumuseţe trupească. L-am găsit la restaurant servind cina împreună cu Ea. Apoi a condus-o la hotel şi Ea, femeia ce mi s-ar fi cuvenit şi pe care o iubeam, a fost a lui. Sînt sigur de asta, ce ar fi făcut altceva în cele cîteva ore cît a stat în apartamentul ei, cît l-am aşteptat suferind în dosul uşii, îl cunoşteam prea bine, nu era el omul care să fi recitat trei ore poezii unei femei.

Cînd a ieşit nu i-am lăsat timp nici să mă vadă. Cubul de bazalt smuls din pavajul uneia dintre aleile ce înconjurau hotelul i-a străpuns tîmpla. Oasele i-au cedat ca un troznet uşor, ca o coajă de ou, a căzut, gura nu i s-a deschis ca să ţipe, nici ochii să se mire, m-am întrebat dacă simte durerea, dacă ştie ce i se întîmplă şi de ce i se întîmplă. Oare cît de mult Dumnezeu putea botjocori un om?

Ochii ieşiţi din orbitele chipului meu slut, părul înfoiat în jurul capului meu monstruos de mare, ghebul din spinarea corpului meu pitic înălţîndu-se hidos, aplecat deasupra trupului prăvălit al domnului A, cu mîinile mele caraghioase şi strîmbe i-am terciuit creierii din care nu ieşise niciodată vreun rînd, fruntea şi ochii de fals geniu romantic, i-am fărîmiţat pieptul ce se aplecase pentru a primi omagiul mulţimii delirînde, i-am tocat mîinile care primiseră premiul, care pîngăriseră fiecare arcuire, fiecare ungher al trupului Ei.

Cînd furia mi s-a potolit, n-am mai recunoscut nimic din cel care mă visase cîndva, am aruncat cubul însîngerat şi am fugit.

De atunci n-am mai putut scrie niciodată.

★ *Domnul A*

IN MEMORIAM

Mihai Marian

1954-1996

Născut în 20 martie 1954, în Cetatea Băniei, unde a absolvit Liceul de Filologie („Elena Cuza" - n.r.), scriitorul Marian Mihai a început studiile superioare la Facultatea de Filologie din Timişoara şi le-a încheiat la Iaşi. Profesor cu o prestanţă deosebită la cîteva şcoli de renume din Iaşi, Marian Mihai s-a impus rapid prin moralitate, competenţă şi har.

Setea de cunoaştere a acestuia aproape că depăşea limitele firescului. Încă de pe băncile şcolii a simţit chemarea către arta cea mai complexă. Pentru el cultura avea un rol ordonator. Ordonare nu în direcţia elaborării unei filozofii a valorilor, ci pentru cultivarea sentimentului valoric şi a discernămîntului care permite o justă ierarhizare a datelor lumii în perspectiva dimensiunii spirituale.

Deşi conştient că o definiţie convingătoare a valorilor încă nu a fost formulată, scriitorul nu a renunţat la şansele de a descifra natura, şanse pe care le-a căutat constant pe teritoriul interferenţelor. Poate şi acesta a fost secretul lui de a urca şi coborî cu dezinvoltură pe scara înţelegerii fiecăruia.

Cercetător - cu studii de paleoastronautică, ufologie şi ceneistică - remarcabil poet şi prozator, traducător şi pasionat de psihotronic, Marian Mihai a lăsat în urma sa o mulţime de manuscrise nepublicate, care, sperăm, vor vedea lumina tiparului.

A publicat numeroase povestiri SF, proză şi poezie în diverse reviste literare şi antologii. Proza SF pe care a scris-o are o anumită funcţie anticipativă, fiind în acelaşi timp de natură pur psihologică, în sensul cultivării unei mentalităţi deschise spre viitor şi spre surpriză sau al unui exerciţiu de imaginaţie.

Funcţia de redactor la RTV „Europa Nova" din Iaşi i-au „trădat" modestia şi „anonimatul", fiind receptat, pe bună dreptate, ca un intelectual subţire. Despre acesta, cu siguranţă, vor scrie mulţi slujitori ai artei.

Decesul intempestiv al scriitorului a determinat personalităţi culturale de prestigiu din Iaşi să exclame: „Această tristă veste s-a abătut ca un fulger asupra cetăţii noastre!".

Fireşte, şi asupra cetăţii Băniei, pentru cei care i-au citit opera. Scriitorul a fost înhumat în renumitul cimitir „Eternitatea" din Iaşi, alături de alte personalităţi trecute în nefiinţă.

Parafrazîndu-l pe Goethe „Licht, mehr Licht!" („Lumină, mai multă lumină!"), cum adesea îi plăcea să spună semenilor, cred că Marian Mihai a ajuns în lumină.

• Constantin ILIE

desen de V. Truţă

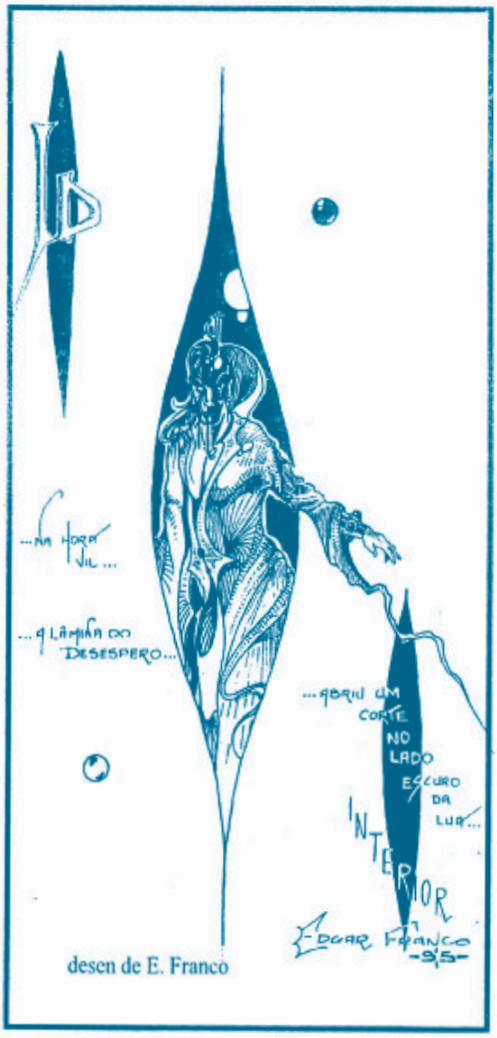

desen de E. Franco

STAR TREK Collection

ST: TNG Official Communicator Pin

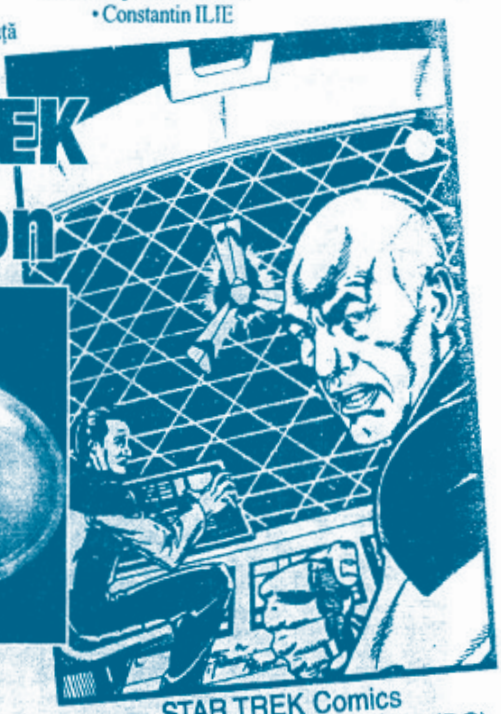

STAR TREK Comics by Friedman, Purcell & Pallot (DC)

ST: Federation Uniform Insignia Pin

ST: Commemorative Pin

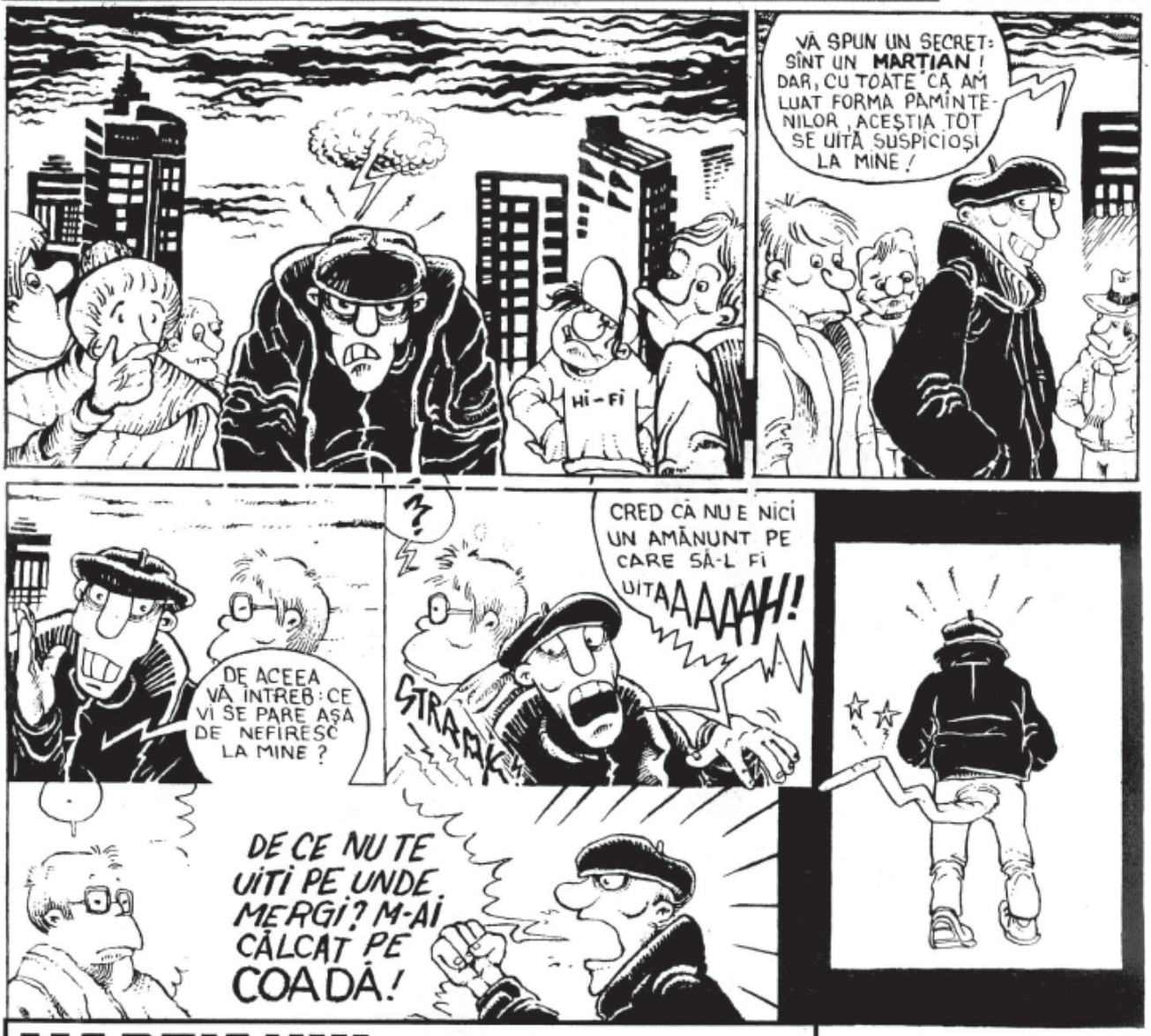
VĂ SPUN UN SECRET: SÎNT UN MARȚIAN! DAR, CU TOATE CĂ AM LUAT FORMA PĂMÎNTENILOR, ACEȘTIA TOT SE UITĂ SUSPICIOȘI LA MINE!
Hi-Fi
?
DE ACEEA VĂ ÎNTREB: CE VI SE PARE AȘA DE NEFIRESC LA MINE?
CRED CĂ NU E NICI UN AMĂNUNT PE CARE SĂ-L FI UITAAAAAH!
STRAAK!
DE CE NU TE UIȚI PE UNDE MERGI? M-AI CĂLCAT PE COADĂ!

MARȚIANUL

Bandă desenată de Ionuț Popescu

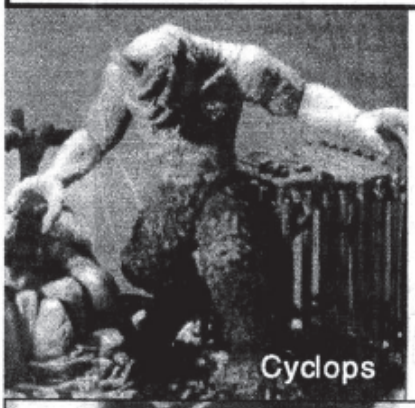

MONSTERS

BY

RAY HARRYHAUSEN

The Seventh Voyage of Sinbad

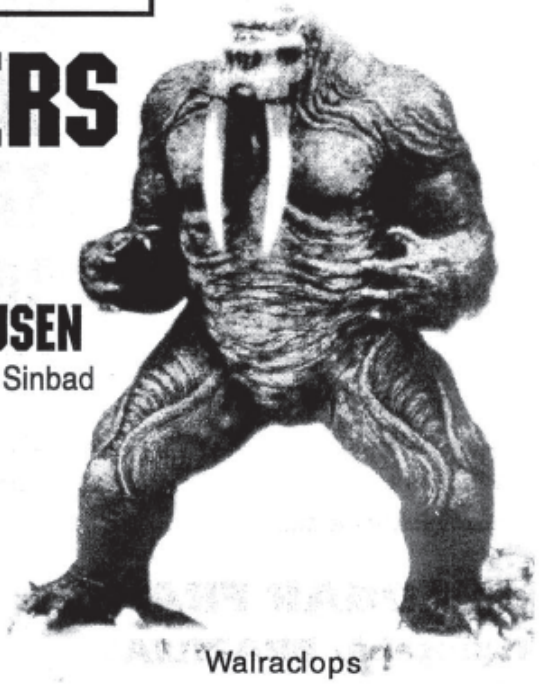

FANTASTIC 16

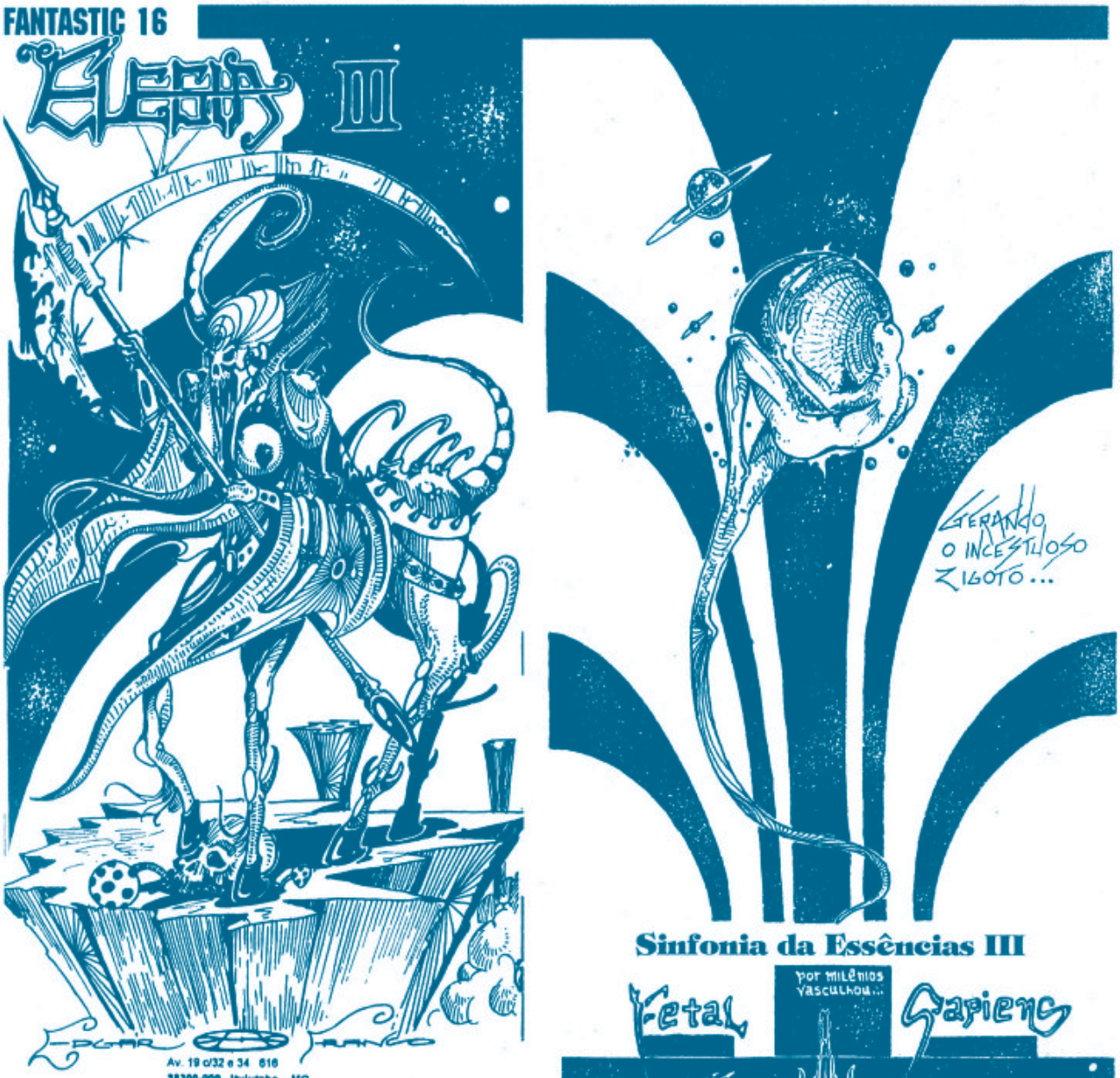

Av. 19 c/32 e 34 616
38300-000 Ituiutaba MG

Sinfonia da Essências III

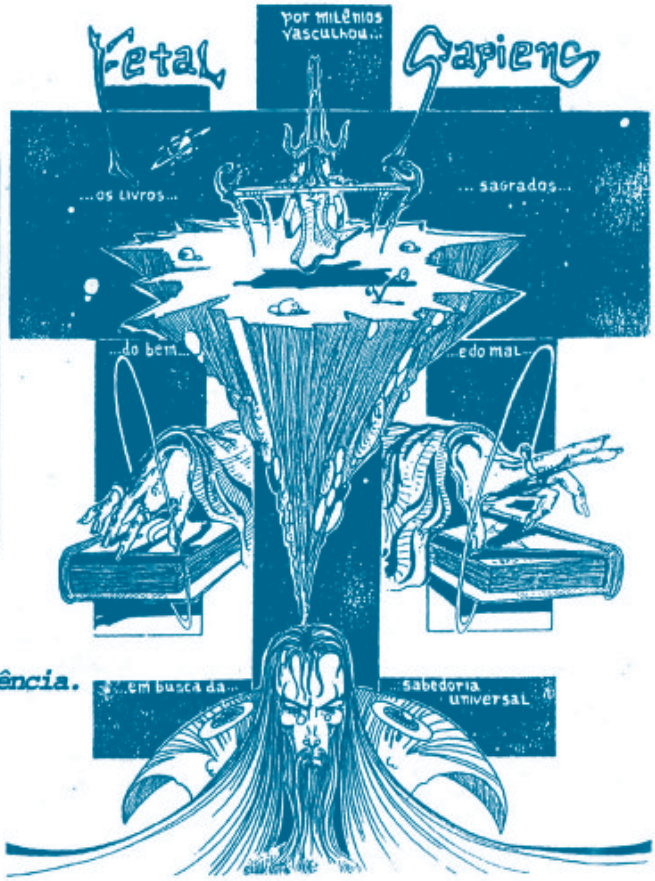

Exclusivitate FANTASTICÃ

Sinfonias da Essências

PINACO TECA FANTAS TICA

Ele e compositor e o maestro.
Ele e a melodia, a alquimia musical.
E estas obras sao reflexos dele, sao sua essência.
Sinfonias da Essência.

de EDGAR FRANCO
Ituiutaba, BRAZILIA

DEGETE OSOASE

desen de V. Pîrligras

„Cele trei note muzicale din inima mea
Şi sufletului meu plin de albastru..."

Planeta Apocalia a fost cucerită uimitor de repede. Marele Ab, datorită incomensurabilei sale inteligenţe, a pus stăpînire pe ea în numai şapte zile şi a trecut la primitivizarea sistematică a civilizaţiei, deoarece, în cuprinsul marelui imperiu pe care începuse să-l construiască în univers, locul respectiv nu trebuia să constituie un punct-cheie. Apocalia a ripostat atunci, trimiţîndu-i spre înfruntare pe cei patru cavaleri ai ordinului ei. Primul dintre aceştia, Cavalerul Îndrăgostit, plin de pene colorate şi podoabe lucitoare, a fost înfrînt pe loc. Nimeni n-a ştiut cum şi nici măcar nu şi-ar fi putut închipui ca un om atît de încrezător în viaţă să piară atît de repede. Unii spun că arma care i-ar fi retezat capul ar fi fost chiar Iubirea, că s-ar fi trezit pus în faţa unei oglinzi şi că n-ar fi putut lupta cu el însuşi. Cel de-al doilea, Cavalerul Curajos, a dispărut subit, nu se cunoaşte contextul în care a fost învins; unii, dar astea sînt vorbe în vînt, afirmă că l-ar fi omorît Laşitatea. Cavalerul Urii, al treilea dintre ei, cel cu armura şi fulminatoarele negre, a fost prea pripit, prea avîntat şi a pierit la fel de repede în faţa marelui Ab. Ultimul a fost Cavalerul Deznădejdii; toţi au mizat pe el, ştiind că un asemenea cavaler poate face şi imposibilul cînd i se dă mînă liberă.

Cavalerul Deznădejdii şi-a făcut apariţia lipsit de podoabe sau de arme înfricoşătoare, aidoma celorlalţi. În schimb, el strînsese în sine speranţa şi voinţa unei întregi planete, şi asta era cea mai copleşitoare armă. Marele Ab a ştiut însă să se folosească tocmai de ea împotriva luptătorului, iar zorii mohorîţi ai zilei următoare dădură contur cadavrului ultimului din cei patru cavaleri ai Apocalici.

În dimineaţa aceea apăru şi tînărul. Un tip inexpresiv, pe un cap lipsit de orice fir de păr, o sculptură umană marcată vertical de un spaţiu gol care îi împărţea fruntea, nasul, gura, bărbia, prelingîndu-se pe gît şi dispărînd sub veşmîntul ponosit. Nimeni n-ar fi ştiut să spună de ce totuşi, nu foarte pregnant, cele două părţi, simetrice, nu semănau una cu cealălaltă. Degetele osoase adăpostea în palma-i stîngă mînuţa unei fetiţe cu părul părul strălucitor. Cea dreaptă scosese din zdrenţele ce-i atîrnau pe trup un tetraedru cristalin. Pe feţele lui clipeau imagini diverse luminînd sensuri şi adevăruri în ochii tînărului.

- Pe aici, spuse, şi fetiţa îl urma tăcută, strivind cu picioruşele ei firave şi desculţe bulgării pamîntii şi smocurile tăioase de iarbă ale cîmpiei. Nu departe, ieşea din ceaţă oraşul-satelit al Mrelui Ab. În faţa lui, ca o ofrandă, zăcea trupul inert al Cavalerului Deznădejdii. Casca îi zburase cîţiva metri mai încolo, lăsînd vederii capul osos, cu ochii, gura şi nările larg deschise, ca şi cînd ar fi vrut să aspire tot aerul răcoros al dimineţii. Tînărul îngenunchie lîngă el şi, cu mîna rămasă liberă, mîna cu degete osoase, îi închise ochii. Privi îndelung, fără să schiţeze vreo mişcare, rămăşiţele ultimului luptător al Apocaliei.

- Ce simţi? întrebă fetiţa. Urăşti?

Tînărul se întoarse spre ea şi degetele strînseră mai tare mînuţa catifelată.

- Nu urăsc. Încerc doar un simţămînt de tristeţe, dar nu urăsc. N-am fost învăţat să urăsc, ştii foarte bine. Nu trebuie. Încă.

Făcu o pauză şi continuă:

- Cum sună cîntecul tău? „Cele trei note muzicale din inima mea / Şi sufletului meu plin de albastru..."

Ochii fetiţei străluciră şi ea-şi lipi obrazul fierbinte de mînalui.

- Yz, scînci arătînd cum trupul din faţa lor se farîmiţa într-o pulbere fină ce se împrăştia pe pămînt, acesta e ultimul. A... venit timpul?

Nu-i răspunse. Privea cum se materializau din ceaţă siluetele ostaşilor lui Ab. Cenuşii şi ameninţătoare. Nu schiţă nici un gest. Se lăsă înconjurat. Ţevile lungi ale fulminatoarelor luceau în mîinile lor.

- Te aşteaptă, spuse unul.

Porniră cu toţii spre oraşul-satelit. Un marş domol, tăcut, peste cîmp, lăsînd în urmă pulberea ultimei speranţe, apoi porţi masive, culoare întortocheate şi săli impresionante.

Pînă la marele Ab.

Întregul convoi înţepeni în preajma Zeului.

- Sînt Marele Ab, spuse, Începutul Universului.Am vrut să te cunosc, groparule. Esti groparul unui popor.

- Sînt Yz, îi răspunse, razbunarea Apocaliei.

- Sînt o mutaţie genetică, groparule, nimeni nu-mi poate distruge fiinţa. Voi dăinui peste toţi şi toate cîte vor exista. Acesta-i secretul neînfrîngerii mele.

- Trebuie să ai şi să vezi acest univers ca să-l poţi domina.

Yz strînse între degetele-i osoase mînuţa fetiţei.

- Unde-ţi sînt ochii, cuceritorule? De ce îi ascunzi în spatele plăcilor albe, cornoase? Cu ce-ţi vei bucura fiinţa de cuceririle tale?

- Văd mai departe decît vezi tu. Şi cred în ceea ce văd, în ceea ce va fi. Şi asta pentru că sînt o mutaţie genetică, un dăinuitor.

- Şi eu sînt o mutaţie genetică, crescut ani în şir în secret, la umbra bătăliilor celor patru cavaleri. Nu-mi e frică de tine, cuceritorule, chiar dacă nu voi dăinui. Eu sînt ursit să răzbun Apocalia şi eu CRED la fel de mult în menirea mea. Mîna aceasta, spuse ridicînd palma dreaptă, răsfirînd degetele-i osoase, mîna aceasta desăvîrşeşte nefiinţa. Cu ea am îngropat Apocalia.

Îşi privi degetele lungi. Osoase.

- Iar aceasta, continuă neslăbind din palma-i stîngă mîna fetiţei, ca un apendice ce-i continua braţul, acesta dă sens vieţii, triumfului ei.

Marele Ab privi într-o parte, un fulminator scuipă o singură rază şi fetiţa lipită de piciorul tînărului se înconvoie şi căzu inertă, ca o marionetă dezarticulată. Îşi păstrase strălucirea ochilor şi a părului.

- Eşti numai un gropar, spuse Ab, viaţa din mîna ta e la picioarele mele.

Tînărul privea aiurit trupul fără viaţă. Îngenunchie încet şi închise ochii încrezători şi-n moarte ca şi în viaţă, ochii cristalini ai fetiţei, cu mîna-i slabă, cu degete lungi. Osoase.

- „Cele trei note muzicale din inima mea, murmură el, şi sufletul meu plin de albastru..."

Părul fetiţei îşi pierdu strălucirea şi se prefăcu în pulbere, în faţa tînărului îngenunchiat.

- Am crescut viaţa-ntr-o mînă şi mortea în alta. Am fost două esenţe, am fost un singur om. Ce ştii tu, spuse săgetîndu-l cu privirea pe Marele Ab, ce poţi şti tu, cuceritorule, despre mine şi restul meu? Am fost ţinut departe de oameni, n-am cunoscut mai nimic din tainele existenţei. Ştii ce înseamnă să poţi da viaţă şi să n-o poţi face. Să n-ai voie s-o faci?

Mîna tînărului, eliberată de strînsoarea fetiţei, se ridică spre cuceritor.

- Ştii ce înseamnă să poţi da moarte şi pentru asta să nu atingi pe nimeni?

Mîna cealaltă se ridică şi ea.

- Am fost manit să răzbun. Asta am fost învăţat să cred şi asta cred! Ştii ce înseamnă să stai răstignit o viaţă, să crezi şi să nu te poţi ruga?

Ochii îi lăcrimau, spaţiul gol dădea impresia a două jumătăţi de oameni care plîngeau. Mîinile cu degete lungi, osoase, se apropiară una de cealaltă.

- „Cele trei note muzicale din inima mea
Şi sufletul meu plin de albastru..."

- Opriţi-l! strigă răguşit Marele Ab. Nu-l lăsaţi să se roage!

Palmele, însă, se uniră, fulminatoarele aruncară tîrziu razele lor omorîtoare, degetele osoase ale tînărului îngenunchiat se întrepătrunseră şi deveniră incandescente. Reacţia de fuziune se declanşase.

Apocalia pieri în explozia teribilă ce măcină galaxia, explozie care marca începutul reacţiei în lanţ, şi distrugerea se extinse în cucerirea universului, pornind spre cele toate CINCI puncte cardinale, ca o mînă cu degete lungi, osoase.

★ Viorel PÎRLIGRAS

MONSTERS BY... BRØM

ilustrații de BROM, © TSR

Batman: The Killing Joke de Alan Moore, Brian Bolland, John Higgins, © DC COMICS

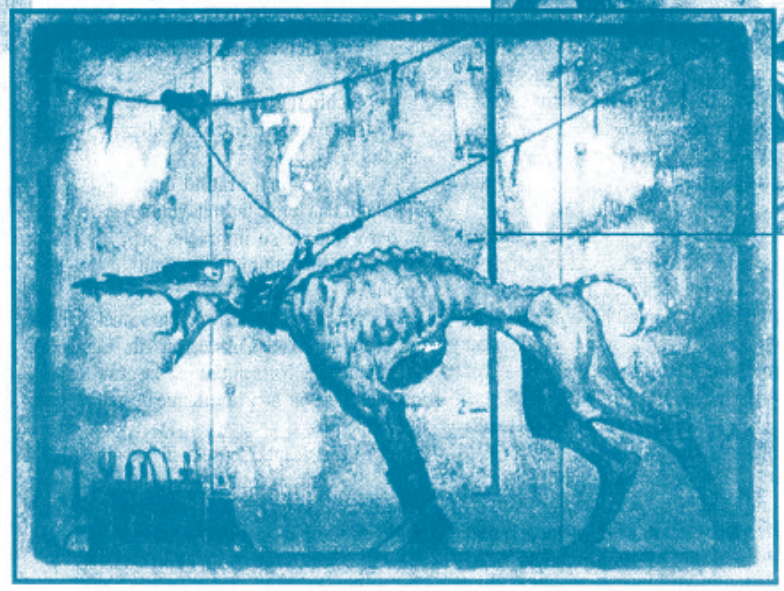

DEZINTEGRĂRI

Produc miracole / Extravagant		A persista / Anunț funebru		Hîrleț (trans.) / Vulcan în Etiopia		Final de groază! / Munte!		Confruntare / UEO în Congo		A înșela / Cruzime		Ținea locul banului Craiovei											
Călău / Rachiă								Personaj biblic / Minge la centru															
						A intra în putrefacție																	
Feroce / Radios					Vin... sec! / Ochi de sticlă					Patimă din suflet! / Arabia centrală!													
				Micul Teodor!		Sticlă cu gît lung / A defăima (mold.)																	
Adus la cunoștință		Linie dublă / Plan bilateral!						Basma curată / Antena!															
										Frecat la mijloc!													
Studiază istoria artei / Umbra lui Eminescu												Acum în gamă!											

DE GROAZĂ

Descifrare... DE GROAZĂ

Dicționar: ACIL, ARIOR, ODT, RATOS, CUL

★ Dan MAREȘ

GARAFA • EL • TEU • BATIC • SNOPEALA • RECA • IGNOMINIE • AM

• M • S • A • Z • C • M • FANTASMAGORIC • GEALAT • AMASA • SICRIU • IMPUTI • CRUD • VN • ATIM • VIOI • G •

STRUGURII

Ragg jr., văzînd că nu poate ţine piept aptidelor şi nu se pricepe deloc să istorisească o întîmplare ca la carte, le-a indicat Răufăcătorilor drumul spre oraş. În speranţa că Acolo se va găsi cineva care să povestească...

1 Motorul Dodge-ului huruia îngrozitor, iar cînd Dick smucea de cotorul metalic al schimbătorului de viteze, la zgomotul asemănător unei mori electrice cu valţuri se adăugau scrîşnete ascuţite, menite parcă întradins să te scoată din pepeni. Drumul spre Tootew, dincolo de cotitura şerpuită înspre Angel's Stop, părea o burtă de peşte prăjit de curînd în tigaia de argilă sfărîmicioasă a cîmpiei. Roţile Dodge-ului stîrneau vălătuci de praf, filfîind de zor, în urma capotei încinse, două aripi fumegînde de nisip zburător. În cabină, aerul încins devenise insuportabil, iar firişoarele de apă de pe fruntea lui Dick, sărind de-a dreptul peste sprîncenele miţoase, se dădeau de-a dura în josul nasului ori clipoceau prin dunga obrazului năpîrlit, scurgîndu-se în mustaţa cenuşie şi aspră. Hugo, trîntit alături, cu cămaşa, slipul, blugii, pantofii şi restul agrementelor corporale ude leoarcă, ar fi putut contempla cu stupefacţie şi absolut pe gratis tabloul mobil de Dali pe care îl întruchipa mutra lui Dick, dacă nu s-ar fi mulţumit să zacă în sine şi să emită continuu volutele inaccesibile ale unui puros sordid de ins pus pe putreziciune. Ce altceva ar mai fi de adăugat unei asemenea scene? Poate numai pustietatea împrejurimilor, duzina de recipiente boţite din care, însetaţi diavoleşte, cei doi sorbiseră cu ardoare văcsuiala dulceagă din cremă de ghete şi zahăr ars botezată Coke, felicidad de los americanos, şi lehamitea ucigătoare. N-ar fi scos o vorbuliţă niciunul dintre ei, nici să-i pici cu ceară. Din cînd în cînd, roţile Dodge-ului spulberau vreo moviliţă de jeg uscat şi atunci Hugo clipea nedumerit, dacă ar fi fost mai puţin transpirat i s-ar fi desluşit cuta scălîmbăiată pe care neliniştea i-o săpa grijulie în bărbia dolofană, căci tuburile de oxigen din portbagaj clincheteau neprietenos o melodie a morţii de care nu-şi permitea să se plictisească; oricum, pielicica lui nu prea ţinea la tăvăleală şi, mai ales, toată excursia asta sastisită nu merita doi bani. Dick, veteran în năzdrăvănii de-alde astea, apreciase dintr-o privire afacerea, nu te-ncurci la dîrvoană cu inşi puşi pe căpătuială că îndată o mierleşti - mai degrabă îţi alegi un boboc, un puşti ca Hugo, care chiar crede că are în portbagaj zăluda Moarte Lichidă ori altă nerozie. Lucru sigur, nu te-ncurci cu hoţomani, încuviinţă de unul singur, adîncit în socoteli întortocheate, apoi, fără a scăpa vreo silabă printre buzele umezite proaspăt cu limba, călcă zdravăn pedala de frînă, mîinile înfipte sănătos în miezul volanului îi tremurară, şi, în timp ce Hugo dat cu capul de toate excrecenţele şi fierotaniile cabinei înjura de mama focului, Dodge-ul săpa tranşee umbroase prin praful drumului şi înţepenea, încheindu-şi forajul, în faţa unei movile negre. Aproape blocînd drumul.

Mihai Diloiu, Craiova

- Ce mama dracului, se răţoi Hugo, pipăindu-şi sîrguincios creştetul pădureţ.

Dar Dick n-avea timp să-i răspundă. Tropotind prin praf şi cumva porcească de nepăsător faţă de soarta năpăstuitelor tuburi de oxigen, dădea ocol movilei.

- Struguri? întrebă Hugo prosteşte, ce mama naibii ar mai fi putut arăta aşa, cîteva zeci de kilograme de ciorchini babani, cu boabele cît pumnişorii unui ţînc de trei ani, rubinii şi sclipicioase de mama focului, blocau drumul. Ce imbecil a putut părăsi minunăţia asta de în plină pustietate? Ce pui de lele s-a încumetat la aşa trebuşoară? Un păcătos care merita, fără îndoială, spînzurat de limbă la soare, conchise Dick, consternat. Apoi reveni cu picioarele pe pămînt, căci filosofatul îl dădea gata una-două.

- Mişcă-te mai repede, zbieră către Hugo, pe cînd îşi înfigea mîinile lui imense de salahor în movila cu struguri. Celălalt se mai zgîia încă, lingîndu-şi nervos buzele, la movilă.

2 Micuţul Ragg jr., îndesat şi şoldiu doctor of medicine al proaspăt asfaltatei urbe, se închinga de zor în halatul cel alb. Mîinile grăsuţe, cu unghii boante, rozalii, şi resturi nesigure de păr cafeniu, îi voiajau sîrguincios peste nasturii de plastic, luptînd bărbăteşte cu găicile încăpăţînate. Dar să nu-l credeţi cumva neîndemînatic pe micuţul Ragg jr., blegenia monumentală prin care se afirmă în chestiunea cheutorilor, a condusului de automobile oarecum neaccidentate şi a întregului cîrd zăbăuc de mecanisme casnice, nu are nimic de-a face cu fineţea înmărmuritoare, supleţea strivitoare ori agilitatea copleşitoare care îl întovărăşesc în sala de operaţii şi îi înmărmuresc de invidie strivitoare, de ciudă copleşitoare şi de furie tembelă pe toţi ceilalţi enoriaşi locali ai Scalpelului. Dacă l-aţi întreba pe doctorul Rawthorne, internist priceput şi totodată psalmist de nădejde al bisericii presbiteriene, despre opera şi personalitatea micuţului Ragg jr., doctor of medicine, fiţi convinşi că acestea ar fi cuvintele cu care, serviabil şi însufleţit, vi l-ar descrie. Desigur, în realitate, micuţul Ragg jr. nu avea nimic caricatural în înfăţişare: era chel, bonom, jovial, sufletist (după cum zvoneau centrifugal cucoanele parfumate şi lăcrimoase ce îi vizitau cămăruţa burduşită cu cărţi de la spital!), evident, grăsun, şaten, de vîrstă mijlocie şi, de departe, cel mai popular dintre burlacii prietenoşi ai orăşelului. În cursul operaţiilor dovedea un calm ieşit din comun şi o precizie stupefiantă. Însă ne repetăm, din nepricepere. Mîinile lui imense, înveşmîntate somptuos în mănuşi cauciucate de cinsprezece cenţi bucata (pe First Road, nr. 29, all day long) coborau înlăuntrul pacienţilor ca purtate de un duh nevăzut al primenitei blîndeţi. Se putea, fără îngăduinţă, spune despre micuţul Ragg jr. că desemna gentileţea cauciucată. Expresia îi aparţinea primarului conservator, Thorton. Cînd Dick şi Hugo, vineţii la mutră şi reci ca din frigider, cu limbile, boţite şi crăpate de soarele dogoritor al cîmpiei, atîrnîndu-le în chip de batiste mizerabil apretate pe bărbie, i-au fost aduşi (căci cine nu-l ascultă pe chirurgul-şef, chiar cînd vorbeşte în dodii ?!), micuţul Ragg jr. ştia cu precizie cărei tulburări îi aparţin ponoasele unei asemenea înfăţişări. Drept pentru care, deodată firoscos şi condescent, îşi opări zdravăn subalternii cu sarcasme şi se încuie în Disectorium (pax vobiscum!), împreună cu proaspeţii decedaţi. Nici măcar prin ferestre curioşilor nu le fusese dat să vadă cum micuţul Ragg jr., fără seamăn de încruntat şi ţeapăn precum un stejar bătrîn, le spintecă burţile şi cum îşi înfige mîinile lui imense, ca de salahor, în movilele rubinii şi sclipitoare ca de mama focului care li se iţeau din stomacele tăiate.

3 Ca amfitrion, micuţul Ragg jr. se dovedeşte, de fiecare dată, fascinant. Ospeţele lui sînt de o savoare inimitabilă, muzica aleasă de el ţi se lipeşte de sufletul gîrbovit sub miasmele otrăvitoare ale stomacului ghiftuit şi ţi-l uşurează într-o clipită, iar despre discuţiile purtate într-un cadru atît de festiv şi subtil, ce să mai vorbim. Te afli într-al nouălea cer! Iar acum, cînd îi primeşte ceremonios, gătit în smokingul lucrat pe comandă la New York şi parfumat din belşug cu esenţe irecognoscibile, însă tulburătoare, bine aţi venit, domnule primar, încîntat că v-aţi putut termina atît de repede afacerile, domnule judecător, ce plăcere să vă revăd, doamnele mele fermecătoare, ei ştiu că resursele inepuizabile ale micuţului chirurg vor ieşi iarăşi la iveală, moştenirile lui secrete îşi vor spune cuvîntul din nou şi că un festin ca-n poveşti stă gata să înceapă. În ceea ce o priveşte, dacă ar fi cu totul altceva decît o adunătură de ciorchini babani, cu boabele cît pumnişorii unui ţînc de trei ani, poate că movila rubinie şi clipicioasă ca de mama focului, pitită pe-un platou argintiu în frigider, ar încuviinţa.

Astfel au ajuns aptidele în orăşel. În caietele doctorului Ragg jr. (biblioteca Madisson, fişier 9.28.31 AVU ori volumul domnului Whorshipper „Killingfully yours", Harriet Banford Publ. House, 1982, pag. 216-218) se fac referiri la 83 de specii de fructe neîngerabile care, după opinia domnici sale, ar constitui „prezenţe cameleonice" ale aptidelor. Chestiunea rămîne, în continuare, nelămurită.

★ Octavian MUSTAFA

Exclusivitate FANTASTICĂ

Absinto, Portugalia

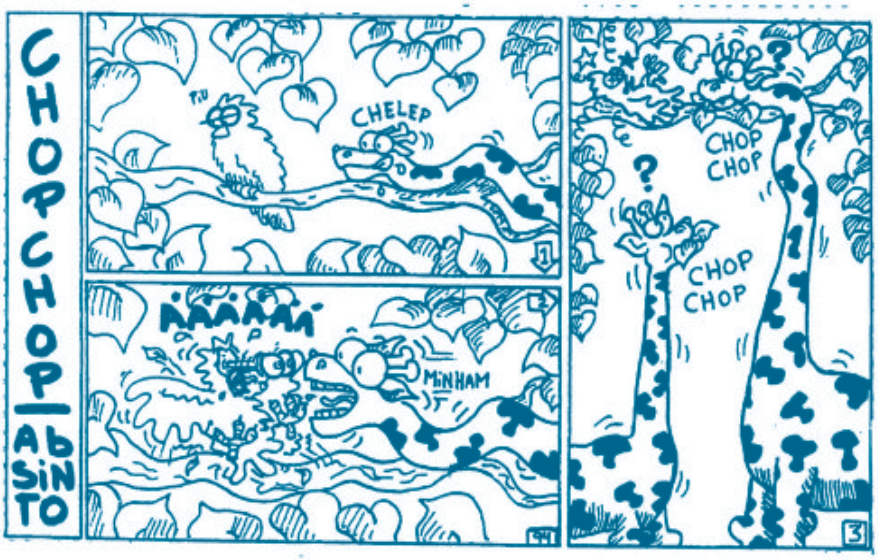

MITUL COASEI

Pentru a nu știu cîta oară îmi ridicam capul din groapa individuală. Dar de-abia mi-l scoteam de acolo că deja apărea în viteză Coasa cu tăișul lucind în soare să reteze denivelarea. De m-ar fi lăsat măcar un minut să privesc, să-mi dau și eu seama ce este afară. Să aflu și eu adevărul.

De ficare dată cînd îmi scot capul văd stînca aceea pe care parcă scrie ceva, dar niciodată n-am putut să citesc acea inscripție, căci de-abia mai aveam timp să-mi trag capul înapoi. I-am adus zeci de jertfe, m-am rugat Ei în fiecare dimineață și seară să mă lase. Nu s-a înduplecat.

Acuma sînt bătrîn. Nu mai am ce pierde. Chiar dacă ar fi să-mi taie capul voi citi acea inscripție.

Mi-am scos capul, am zărit stînca, apoi cu coasa-n dreptul cefii am citit:

Coasa nu taie. Ea nici nu există, decît pentru cei fricoși. E un miraj, un opiu.

★ Constantin PÂRVULESCU

HIPERGRAMA

În dreptul fiecărui autor se va trece titlul unui roman din creația sa.

Clayton Emery A.C.Clarke (3 cuv.)		Lin Luigi Menghini		A susura Început ușor		Celest		Sete! Prăjitură cu frișcă		Procedeu stilistic Prăjitură cu frișcă		Plav Pete!		Greșeală
Ciolănoși Ușieri						Cuvă! A forfoti			Imatur					
				A se uita Romulus Bărbulescu George Anania						A bea tutun		Duo la final! Plantă erbacee		
De ce s-a întors!? Capete de pământuri! A pitroci			Anne McCaffrey						Serge Brussolo Os de pasăre					
							A face rîuri Franck Herbert						Mal	
			Hain la suflet! Localitate în SUA			Pietre prețioase								
Băiat A.E.Van Voght					Isaac Asimov									Apel
		A umezi				Nicolae				Ovul de pește				
3,14 Curbate								Instalație minieră						

„Descifrarea" enigmei hipergramatice:

★ Dan POPA

RIURA • R • FIU • AI • DIAMANTE • SLAN • FUNDATIA • PI • UDA • NAE • ICRA • INDOITE • STEAMP • PRITOCI • FEBRA • DOONA • CD • UO • T • PRIVI • USER • TINAR • VA • OSOSI • ORASULSI STELELE • P • U • C • D • S • A • P •

BIZAR...

Morganiștii

În 1936 ieşea pe poarta fabricii de automobile Morgan din Anglia exemplarul numărul 1. Au trecut şaizeci de ani, iar automobilul Morgan are... fan-cluburi în toată lumea

MORGAN - 60

În 1936 ieşea pe poarta fabricii de automobile Morgan din Anglia exemplarul numărul 1 (pe patru roţi) Şaizeci de ani mai tîrziu fabrica produce în continuare, zeci de mii de maşini marca Morgan circulînd în lume. Cifra ar putea părea rizibilă, în comparaţie cu producţia mondială de autoturisme, dar iniţiaţii ştiau că această maşină se fabrica în 1936 şi la fel în 1996 ***manual****, ciclul de fabricaţie al unui singur exemplar durînd pînă la patru ani!*

UN HOBBY... SCUMP

De fapt acest automobil este mai mult decît un simplu mijloc de transport, este o piesă de colecţie, un hobby!

Un hobby cam scump: o maşină Morgan costă între 30.000 şi 60.000 $! Acest lucru însă nu a împiedicat existenţa a numeroşi colecţionari, unii dintre ei posedînd cîte 5-6 piese, colecţionari care pentru a-şi putea manifesta plenipotenţial pasiunea s-au reunit în cluburi.

CLUBURILE „MORGANIŞTILOR“

Există astăzi numeroase cluburi de „morganişti“ în Europa:

- **MORGAN SPORTS CAR CLUB ENGLAND**
- **MORGAN CLUB DE FRANCE**
- **4 S MORGAN DRIVERS ITALIA**
- **MORGAN SPORTS CAR CLUB BELGIUM**
- **MORGAN OWNERS GROUP BELGIUM**
- **MORGAN SPORTS CAR CLUB of JAPAN**

MORGANISMUL ÎN BELGIA

După cum se vede, în Belgia există chiar două cluburi, unul pentru belgienii valoni şi altul pentru belgienii flamanzi.

MORGAN SPORTS CAR CLUB BELGIUM a fost înfiinţat în 1974 de 6 pasionaţi proprietari de maşini ***Morgan****; ei recrutau noi membri glisîndu-le prospectului noului club sub ştergătoarele de parbrize ale maşinilor* ***Morgan*** *parcate pe străzi. Treptat, numărul membrilor creşte, se organizează întîlniri lunare şi „circuite turistice“ în Belgia şi străinătate.*

În 1987, clubul se scindează, belgienii valoni înfiinţînd MORGAN OWNERS GROUP (MOG) BELGIUM, ce capătă personalitate juridică de asociaţie fără scop lucrativ în 1991, cînd este ales preşedinte Léon Giet (proaspăt repatriat din Zair).

În 1996 clubul MOG BELGIUM numără peste 100 de membri, nu numai belgieni, ci şi francezi, italieni, elveţieni, englezi şi germani.

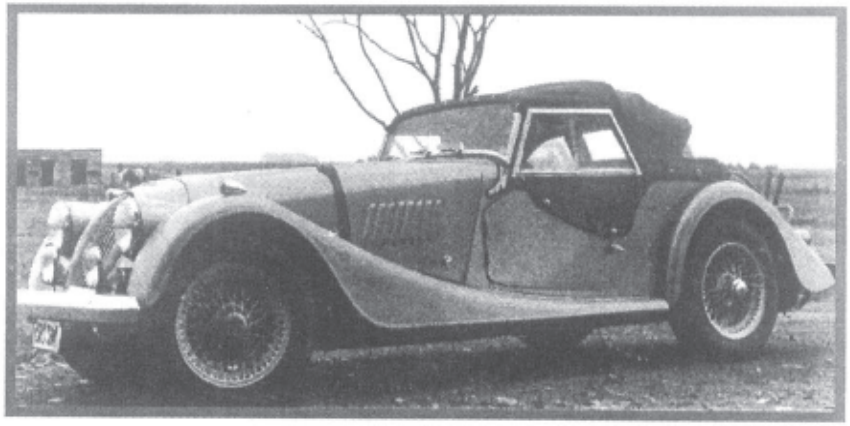

CONTINUAREA în pag 22

Valentin Tănase

(continuare din pagina 21)

Clubul organizează numeroase și interesante acțiuni, participă la circuite turistice în Belgia, Franța și Anglia, dar și alte manifestări automobilistice și culturale.

UN ROMÂN LA CURTEA „MORGANIȘTILOR"...

De remarcat că există și o revistă trimestrială a clubului (redactor șef Jacques Gallien) a cărei particularitate constă în faptul că publică numeroase benzi desenate și ilustrații pe tema MORGAN, realizate de... românul Valentin Tănase, cunoscut artist bucureștean.

Vă prezentăm în această pagină una dintre creațiile sale „morganiste".

★ Dodo NIȚĂ

OBSESIA NOPȚII

de Valentin Tănase

N-AR FI TREBUIT SĂ PLEC SINGURĂ, PE ÎNTUNERIC. DERBEDEUL ĂSTA O SĂ SARĂ PE MINE ȘI NU-I NIMENI PRIN PREAJMĂ...
CU TOCURILE ASTEA N-AJUNG DEPARTE... AM O IDEE... CÎND AJUNG APROAPE, ÎI TRAG UNA UNDE ȘTIU EU...
CLANG
AAAAU
AU ÎNNEBUNIT CU TOATE! E AL TREILEA PARBRIZ MORGAN PE CARE ÎNCERC SĂ-L DUC ACASĂ

Fandom

Compoziție cu epitaf, oglindă și fereastră deschisă

Consider că distanța pe care am păstrat-o în ultimii ani față de de viața fandomului, urmărindu-l însă asiduu, îmi permite să am un cîmp vizual mai larg și o opinie obiectivă asupra fandomului SF. Așadar...

Epitaf

Într-adevăr, SF-ul românesc a murit. O lungă agonie, terminîndu-se odată cu „epoca de aur". Explorări cosmice, planete ciudate, extratereștri, călătorii în timp sau universuri paralele, toate temele au dispărut de mult, îngropînd și stilul care le definea: SF-ul. Departe-s fermele oamenilor de piatră, parlelele enigmă, babelurile, cuadraturile cercurilor, argonauticile sau atacurile cesiumiștilor, luntrile sublime! Vor dăinui cu respect în memoriile noastre, dar nimic nu-l va putea reînvia.

Oglinda

Zăgazurile s-au deschis în decembrie '89 și realitatea (pînă atunci virtuală pentru noi) a năvălit, aducînd capodopere universale (Fundații, Dune, Lumi Non-A, Rame) vîrfuri apuse de mult în Occident, dar neegalate nicicînd de români. Odată cu acestea, „oglinda" a reflectat și imaginea prezentă a stării „SF" de acolo. Dacă SF se poate numi fantezia eroică - gen ce domină realmente piața americană - sau literatura psihedelică practicată de francezi (Brussolo, Jeury etc.)

Fereastra deschisă

Ce se întâmplă la noi acum? Cei „bătrîni" nu mai scriu pentru că nu se pot dezlipi de genul care i-a format, dar care nu mai are nici o noimă, iar cei tineri au impresia că scriu SF. Se luptă pentru cauze pierdute, drept pentru care și audiența lor la public este redusă, ea rezumîndu-se la „mica familie". Pentru ca gestul acesta donquijotesc să fie complet, miticul lor Graal se numește „cyberpunk". În istoria SF-ului, se pare că a fost ultima expresie a înnoirii tematice. Este normal ca tinerii de azi (20-30 de ani) să fi crescut sub influența acestei sigle ce le-a marcat adolescența și să devină niște romantici întîrziați. De altfel, tinerii cyberpunkiști de atunci erau denumiți „neoromantici".

Cibernetică și „punk". Dacă cibernetica era o parte a politicii care se ocupă de mijloacele de guvernare, potrivit clasificării lui Ampere, iar mai tîrziu a devenit o știință care studiază principiile și legile comune ale funcționării sistemelor de legături, comandă și control în mașini și organismele vii, „punk" apare în secolul al XVI-lea, desemnînd „strict, lipsit de calități, fără valoare", devenind eticheta unor grupuri de tineri nonconformiști și revoltați social, motiv pentru care abordează o anumită ținută vizuală violentă (farduri, obiecte șocante etc.), punk-ul este popularizat de

formațiile muzicale și se transformă într-o modă. Pătrunde, astfel, și în artă, ca „estetică a urîtului".

Dacă în cazul muzicii și artelor plastice răspunde într-un fel definiției, în SF mi se pare că a fost abordat doar de conjunctură, încercînd să puncteze noul val de scriitori americani contemporani modei. Motivația nu prea stătea în picioare - violență, sex și noncomformism mai existaseră și anterior în SF (Farmer, Ellison, Ballard, Sladek) - drept pentru care particulei „punk" i se alătură prefixul „cyber", coborît direct din cyberspațiul romanului-far al genului, „Neuromantul". De alfel, cyberspațiul acesta, definind o realitate virtuală, era singurul element inedit. Societăți decadente tehnologizate mai existaseră în SF, începînd cu Wells și terminînd cu Dick, ba chiar și pe tema computerelor fusese des uzitată (Dean Koontz, Bester, Brown). Curentul n-a făcut carieră, s-a „fumat" repede, iar majoritatea exponenților lui s-au reprofilat. Știți creațiile din acești ani ale lui Sterling, Shepard, Kim Robinson Carter, Scholz sau chiar Gibson! Niciunul din neoromanticii generației nu mai crează SF!!!

Ce e cu „cyberpunk-ul" românesc? Autointitulatul „port-drapel"- adică proza „Ragnarok"- definește întocmai genul. Imensul ghiveci de sex, computere, mitologie, violență nu este nimic altceva decît o groaznică confuzie! Deoarece adevăratele proze ale generație '90 (i-am numit aici pe Ana Maria Negrilă, Don Simon, Sebastian Corn, Michael Hăulică, Pompilian Teofilescu, Dănuț Ivănescu) nu sînt nici cyberpunk, nici SF. A se vedea „schimbarea la față", „Rogul", „Și păpușile mor", „Așteptînd exodul din Goatza", etc.

De ce „Fereastra deschisă"? Pentru că moartea SF-ului, deși mă mîhnește, mă bucură totodată: e semn că literatura (SF) a evoluat (spre altceva, dar a evoluat!). Particula „Science" va trebui să dispară de acum încolo, va rămîne numai „fiction" sau „fantastic"- cum vreți să-i spuneți, spre gloria defunctului SF care a făcut în acest fel mult discutatul „pas" spre mainstream.

Noul curent, F-ul, nu va evolua spre fantezie eroică, așa cum prognozau unii și alții, pentru că mitologia noastră - basmele românești sînt mult mai ingenioase și mai solide din punct de vedere literar decît artificialele creații americane.

„F"-ul va trebui totuși să considere tradiția literaturii fantastice românești (Eliade, Voiculescu) și literatura fantastică modernă (G. Schwartz, G. Cușnarencu, M. Cărtărescu, Tudor Dumitru Savu, Petre Ignat, Andrei Brezianu, Olga Caba, I. D. Sîrbu, Aurel Antonie, Iordan Chimet).

SF-ul a murit! Trăiască F-ul!

★ Viorel PÎRLIGARS

OUT OF TIME...

Simțea cum puterile îl părăsesc, puțin cîte puțin. Gîndurile îi rămăseseră undeva, departe, pe cîmpul de luptă. I se părea că viața i se desprinsese de trup și alerga sprintenă în fața lui, iar el fugea, încercînd din răsputeri să o prindă.

Deodată, picioarele i se înmuiară și simți cum pămîntul îi fuge de sub picioare. Căzu în genunchi.

- Te rog, Patrick, ucide-mă! Nu mai are nici un rost să continuăm. Oricum, ne vor ajunge. Ucide-mă, nu-ți lăsa regele să cadă viu în mîinile dușmanului!

Tăcut, cu lacrimi în ochi, devotatul slujitor se apropie de rege și ridicîndu-l pe umăr, ca pe un sac, porni mai departe.

Din depărtare, străbătînd întunericul gros al nopții, luminile unor făclii vesteau apropierea urmăritorilor. Purtat pe umăr de Patrick, regele începu să se gîndească la evenimentele petrecute cu puțin timp în urmă. Lupta începuse bine, promițător chiar. Apoi, fără să-și dea seama, lucrurile luaseră o întorsătură neașteptată. Oștenii săi începuseră să fie măcelăriți, iar el se văzuse nevoit să se retragă, mai bine spus, să fugă. Dintre toți oștenii săi, numai Patrick îl însoțise, ceilalți preferînd să se predea. Ceva, în subconștientul său îi spunea că nu mai are nici o șansă, că în curînd va muri.

- Patrick!

- Da, Majestate!

- Lasă-mă jos! Îți poruncesc!

Supus, slujitorul îl puse cu grijă jos. își trase sabia din teacă și i-o dădu lui Patrick.

- Îți poruncesc să mă omori! Un slujitor trebuie să respecte poruncile stăpînului său. Mai ales dacă acesta este rege. Așa că fă ce ți-am spus.

- Nu pot, Majestate! Prefer să mă sinucid, decît să-ți iau viața.

Lacrimile din ochii uriașului din fața sa, îl făcură pe rege să nu mai insiste. În spate se auzea tot mai tare zgomotul copitelor de cai, ai urmăritorilor. Smulse sabia din mîna slujitorului. Se lăsă în genunchi și începu să sape, cu mîinile, o groapă în pămîntul umed, mirosind a primăvară. Îngropă mînerul sabiei, care acum stătea dreaptă, cu vîrful ascuțit îndreptat amenințător în sus. Își mai aruncă odată privirea asupra slujitorului. Lăsat în genunchi, cu palmele lipite și privirea ațintită spre cer, acesta se ruga. Zgomotul copitelor de cai se auzea tot mai tare. Își potrivi vîrful sabiei în dreptul inimii și se lăsă în jos cu toată greutatea. Plin de sînge, vîrful sabiei pătrunsese pelerina roșie pe care regele o purta pe spate.

Brusc, zgomotele încetară, o tăcere apăsătoare punînd stăpînire peste tot...

desen de Radu Gavrilescu

- Ce zici, șefule, e vorba de crimă sau de sinucidere?

- Nu știu, Mac. După toate aparențele, pare să fie vorba de o sinucidere. Expertiza medico-legală și autopsia ne vor spune mai multe. Ceea ce mă frapează este însă ținuta acestuia. Parcă ar fi un rege din cartea de istorie.

- O fi fost la vreun carnaval sau bal mascat. Va trebui să ne interesăm dacă a fost vreo petrecere de acest gen în noaptea trecută...

- Mac, uită-te și tu! Toate inelele de pe degete, lanțul și medalionul de la gît, coroana asta, par a fi toate din aur. Și diamantele astea nu par a fi din sticlă. În fine, să-l luăm dracu' de-aici. Gunoaiele astea put îngrozitor. Băieți, băgați-l în mașină și duceți-l la morgă.

- Auzi, șefule? Mi se pare cam josnic ca un rege să moară printre gunoaie, la marginea unui oraș.

- Lasă, Mac, că alții au sfîrșit și mai rău. Deocamdată eu zic să mîncăm ceva. Mi-e foame de-aș mînca și din chestiile astea aruncate pe jos...

★ Ștefi ARNĂUTU

O MISIUNE NEOBIȘNUITĂ

În acea dimineață de iulie a anului 2000, în jurul orei cinci, grădina începu să prindă viață. Soarele încă nu răsărise, dar aburii dimineții treziră micile vietăți, care începură să-și dezmorțească picioruşele și aripile. Un gîndac negru și timid încerca să-și ascundă capul sub o frunză căzută. Auzise zgomot în jur și n-avea chef să fie observat. În acel moment, cîteva fire de iarbă fură călcate, lăsînd să treacă trei rîme, una groasă, a doua subțire ca un pai, iar a treia mai scurtă decît celelalte.

- DOAMNE, se auzi glasul puțin răguşit al primei dintre ele, în cea mai curată italiană a secolului XXI, NE-AM DAT DRACULUI! Dacă scap și astăzi cu viață, mă mai călugăresc o dată sau mă sinucid, aruncîndu-mă în fața primei găini întîlnite în cale!

- Oh, cine m-a pus să plec la drum cu asemenea creaturi, zise a doua, tîrîndu-se sigură pe ea, printre tulpinile de flori și peste frunzele căzute din seara trecută. Sînteți niște monștri, auziți, asta sînteți! Vru să le blesteme, dar o apucă sughițul și tăcu.

- Monștri sîntem toate trei, se auzi din spate glasul gîfîit al celei de-a treia. Eu nu mai pot. Mor!

- Toate vom muri, atunci cînd ne va suna ceasul, zise cu voce gravă prima rîmă. Pînă atunci, la treabă! Trebuie să ajungem la zid.

Probabil că orice persoană ar fi auzit acest dialog insolit și-ar fi făcut trei cruci mari. Cu toate acestea aventurile celor trei aveau o logică și cel mai corect ar fi să începem cu începutul.

Ce se întîmplase de fapt? În urmă cu cîteva săptămîni Sfinția Sa Papa se plimba nervos prin cabinetul său de lucru. Secretarul său, un ochelarist numai piele și os de parcă ar fi trăit toată viața din post în post, îl urmărea atent. Problema din cauza căreia era Papa îngrijorat era destul de serioasă. După datele cuprinse în ultimul buletin oficial al Vaticanului, numărul credincioșilor din întreaga lume era într-o continuă scădere. Veniturile statului papal încă nu fuseseră afectate, dar totuși... Trebuiau luate măsuri urgente.

Ce era de făcut în această situație? Contactul cu extratereștrii bănuiți că ar exista, încă nu se realizase, iar oamenii trebuiau să creadă în puterea de neînlocuit a religiei. Iar pentru aceasta aveau nevoie de o nouă dovadă. Ideea îi veni într-o bună zi papei și acesta, împreună cu secretarul, în cel mai strict secret o puse la punct în toate amănuntele. În primul rînd avea nevoie de un popă sau un călugăr care să creadă și în somn de prezența Domnului, în numele căruia urma să fie trimis. Unde? De exemplu, la rîme, ca misionar, pentru a le converti la religia omului. Acesta, misionarul, trebuia micșorat la dimensiunile normale ale unei rîme adevărate - în privința tehnicii micșorării se făcuseră destule experiențe reușite în început de mileniu - și să ia contact cu mai marele acestei specii. Cum se va realiza acest contact, urma să se adapteze la fața locului, mai ales că Papa era convins că va trimite un om inteligent. În același timp se gîndea că oamenii vor reveni la credință aflînd că și alte ființe - mai mult sau mai puțin inteligente - au fost convertite. Apoi își dădu seama că un singur individ nu era de ajuns pentru a reuși în această misiune destul de neobișnuită și de delicată. Putea avea oricînd un accident și, în acest caz, experiența ar fi fost ratată din start. Și nici nu era sigur că reprezentantul suprem al rîmelor se afla cu reședința în grădina Vaticanului. Rîme existau în toată lumea, poate era mult de căutat. Așa că stabili numărul total la trei persoane și de a doua zi începură să la caute. Cu mare greutate, după zece zile de tatonări găsiră trei călugări, cam slabi de minte, ce-i drept, sub așteptările și pretențiile papei dar aceștia erau convinși în existența Celui de Sus și, culmea, știau Biblia pe de rost. De asemenea oameni avea nevoie papa pentru reușita misiunii.

Convins că nu trăiau numai cu fum de lumînări și cu rugăciuni dimineața, la prînz și seara, le dădu, prin intermediul secretarului său o sumă de bani cu care, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și cumpere trei biserici și îi trimise să vadă lumea, pînă cînd se terminau toate pregătirile.

Cei trei nu stătură prea mult pe gînduri și plecară prin mai multe țări să se distreze. Încă nu știau ce au de făcut în schimbul banilor primiți, dar nici nu-și forțau prea mult mintea să afle. „Cu Dumnezeu înainte", aceasta era deviza lor de viață, iar în situația în care dădeau de greutăți, aplicau alta de rezervă, „Dumnezeu cu mila".

La întoarcerea din turneu nu mai aveau nici un ban, dar erau satisfăcuți de rezultatele vizitelor făcute. Între timp, specialiștii aduși special la Vatican erau gata. Abia acum secretarul personal al Papei îi chemă pe cei trei misionari pentru a le explica situația.

- Sfinția Sa, Tatăl nostru în absența Domnului, care ne vede și ne aude și ne aprobă în acest moment, vă cere să-l ajutați, zise el, încercînd să fie cît mai patetic și să-i convingă repede și fără alte sume de bani. Religia noastră este în joc și în acest moment totul depinde de voi, mai zise el. Curios, un tip uscat ca o umbră, al cărui corp putea fi bănuit numai datorită hainelor, începu să dea semne de nerăbdare.

- Spuneți-ne despre ce este vorba. Banii i-am primit, acum să auzim care este obligația noastră.

- Da, să trecem la subiect. Trebuie să luați legătura cu alte ființe care trăiesc aici, pe Pămînt și care bineînțeles că nu sînt atît de inteligente ca noi, dar care, credem că au o religie. Rolul vostru este acela de a-i converti la religia noastră.

- Noi? Covîrșul zbură în același timp de pe buzele misionarilor.

- Voi, da , ce vă mirați așa? Dacă ați ști cîți au vrut să plece în locul vostru... dar Sfinția Sa v-a ales special. Și cînd spuse „Sfinția Sa" își făcu cruce și privi undeva, în sus, obligîndu-i și pe ceilalți să admire tavanul.

- Bine, dar cum ajungem la ele? Și la care ele? Pînă acum nu ne-ați spus nimic precis. Și cum vorbim, cum ne înțelegem?

Toate întrebările le pusese Alfonso.

Albertosi, al treilea membru al grupului, păli. De la început că e ceva necurat la mijloc. Îi venea să-și dea palme pentru că primise banii și acceptase fără să întrebe nimic.

Cîteva minute, în cameră, nu se auzi decît zgomotul făcut de ventilator. Apoi secretarul spuse:

- La rîme!

Asta era prea de tot. Nu le venea să creadă. Papa le cerea prea mult.

- E rugămintea Sfinției Sale, continuă secretarul, bucuros că a depășit momentul critic. Nu vă fie teamă. Peste cîteva zile veți fi transformați, apoi redeveniți oameni, ce-i așa de complicat? Iar despre avantaje, ce să mai vorbim! Vă las să vă gîndiți. Și imediat părăsi camera, în care cei trei viitori misionari rămăseseră holbîndu-se unul la celălalt.

Nu se știe sigur ce i-a făcut pe cei trei să accepte această misiune periculoasă, credința în Dumnezeu și rolul înălțător care-l jucau în acestă campanie de răspîndire a religiei, sau avantajele promise la întoarcere. Cert este faptul că au fost de acord. Cîteva zile mai tîrziu se tîrau prin grădină.

După ore și ore de căutări, timp în care n-au găsit nici o rîmă, s-au oprit să se odihnească. Ghinion, deoarece, fără să-și dea seama se opriseră pe malul unui heleșteu, în care un popă pescuia clandestin, ascuns de întuneric. Nici nu apucă Alfonso să-și tragă sufletul, că se și simți ridicat în aer. Părintele rămăsese fără rîme și cînd le văzuse pe toate trei, mari și frumoase, se repezise să le pună ca momeală în undițe. Prezența de spirit a lui Alfonso i-a scăpat pe toți trei de la această tortură, nouă pentru ei.

- Ce faci, părinte Giovani, a strigat Alfonso cînd a văzut apropierea cîrligului. Vrei să mă dai ca momeală la pești?

Părintele Giovani a rămas cîteva clipe perplex, cu undița într-o mînă și cu rîma în cealaltă, apoi s-a uitat la rîmă, a depus-o ușurel jos, pe pămînt, și-a scuipat în sîn, a zis: „piei satană!" și s-a aruncat în lac, gest absolut normal. Nu ai ocazia să auzi în fiecare zi o rîmă vorbind.

Cei trei s-au grăbit să părăsească locul blestemat și s-au ascuns sub un tufiș. Carlos n-a mai putut răbda și a zis:

- Mie mi-e foame. Întotdeauna cînd am emoții, îmi vine foame.

- Și mie, se plînse și Albertosi. Nu le dăduse prin minte să mănînce pe săturate la plecare.

- Mîncați pămînt, îi sfătui Alfonso. Rîmele cu asta se hrănesc. Poate nu știați.

- Uite, asta nu-mi place la tine, îl repezi Carlos, enervat. Nu scapi nici un prilej să rîzi de noi. Tu de ce nu mănînci?

Alfonso rîse.

- Ai uitat că azi e vineri, zi de post? Vrei să păcătuiesc? Spune mai bine ce facem mai departe.

- Acum nu mai facem nimic. Ne odihnim și dimineață o luam de la capăt.

Au căutat trei zile, nu una și tot degeaba. Pîmă la urmă s-au hotărît să renunțe și să-i spună secretarului că misiunea lor s-a încheiat cu un rezultat negativ. Să-i facă oameni la loc. Da, dar cum să pătrundă în biroul secretarului, cînd în contractul încheiat scria clar că nu se vor întoarce pînă nu vor duce totul la capăt. Și cînd și-au dat seama, în sfîrșit că au fost trași pe sfoară și nu mai aveau nici o șansă să-și încaseze drepurile pînă nu luau contact cu rîmele, s-au hotărît să dărîme clădirea în semn de protest.

De atunci au căzut trei cărămizi, dar nici Sfinția Sa nu stă degeaba. De dimineața pînă seara, trei buldozere și patru excavatoare, toate avînd ca semn distinctiv crucea papală, scormonesc grădina, căutînd să le captureze pe cele trei rîme, foști oameni, dar cu mai puțină minte decît semenii lor.

★ Radu HONGA

REPERE CINEMATOGRAFICE

Expresionismul german

Această mişcare de avangardă, apărută în 1910 la Munchen, a marcat profund pictura (Kandiski, Kokoschka, Kirchner), teatrul (Strindberg, Toller), muzica (Schonberg) şi arhitectura perioadei interbelice, expresionismul constituind, după Marcel Martin, „cel mai frumos titlu de glorie al cinematografului german".

„Filmele trebuie să fie nişte desene care trăiesc", iată formula estetică (enunţată de Herman Warm) a expresionismului pictural sau teatral, a cărei „expresie" artistică desăvîrşită este „cabinetul Doctorului Caligari", cea de-a doua tendinţă principală fiind expresionismul arhitectural, caracterizată prin decoruri grandioase, menite să glorifice acţiunea epică în cadrul lor precum în „Siegfried Tod" („Moartea lui Siegfried"), prima parte a filmului „Die Nibelungen" de Fritz Lang (1924), printr-un „extraordinar delir inventiv" (Claude Beylie), fantasticul şi gigantescul dîndu-şi frîu liber („Metropolis", F. Lang, 1927). Prin decorul artificial de mucava pictată (care figurează chiar şi umbre şi lumini), într-o perspectivă strîmbă, într-un ecleraj ireal, sinistru, prezentînd un punct de vedere subiectiv, ajunge să fie „prin prezenţa lui halucinantă şi adecvarea la dramă, unul dintre cele mai surprinzătoare decoruri pe care cinematograful le-a oferit vreodată." (M. Martin)

ilustraţie de Marian Mirescu

Das Kabinet des Doktor Caligari (1919)

Scenariul: Carl Mayer, Hans Janowitz, după o idee de Fritz Lang (care a refuzat să regizeze acest film, sugerînd în schimb finalul din spital, menit să justifice „aberaţiile" scenografice)

Regia: Robert Wiene (1881-1938)

Imaginea: Willy Mameister

Decorul: Herman Warm, Walter Reinmann, Walter Rohring (pictori din grupul „non obiectiv" de la „Der Strum")

Costumele: W. Reinmann

Producţia: DECLA Filmgellschaft (Erich Pommer)

Durata: 78 minute

Interpreţii: Werner Krauss (Dr. Caligari - nume preluat din corespondenţa lui Stendhal), Conrad Veidt (Cesare), Lil Dagover (Jane), Friedrich Feher (Franz)

Un tînăr, Franz, spune povestea unui straniu doctor şi a unui somnambul, Cesare. Unele dispariţii misterioase din oraş sînt puse pe seama activităţii lui Caligari şi „creaturii" sale pe care o exhiba la un bîlci. Într-o noapte dispare şi logodnica tînărului, Jane. Doctorul şi dubiosul său acolit, cu o înfăţişare de cadavru ambulant, sînt într-adevăr vinovaţi? Sau medicul şef (Caligari!) al ospiciului unde se află Franz? Sau n-a fost decît o închipuire?

„Omenirea, frămîntată şi zguduită de războaie şi revoluţii, se răzbună pe aceşti ani de chin ducînd o viaţă de desfrîu... şi acceptînd crima în mod activ sau pasiv" - se putea citi în caietul-program de la premieră, februarie 1920, al Marmorhaus, Berlin.

„În timp ce germanii erau prea apropiaţi de Caligari pentru a putea judeca valoara lui de simptom, francezii au înţeles că acest film era ceva mai mult decît un film excepţional. Ei au creat termenul de „caligarism" şi l-au aplicat acelei lumi care părea fundamental răvăşită de război, ceea ce dovedeşte, în orice caz, că au ştiut să sesizeze raporturile lui cu structura socială. Prima reprezentaţie cu „Caligari" la New York, în aprilie 1921, a pus baze solide faimei lui mondiale. Dar, în afară de faptul că a provocat o serie de experimente artistice, „cel mai discutat film al timpului său" nu a exercitat o influenţă reală asupra dezvoltării cinematografului american sau al celui francez. El se înalţă singuratic ca un monolit." (Siegfried Crakauer)

Îm 1919, francezii şi danezii aveau o industrie cinematografică foarte activă, Hollywood-ul începuse să domine lumea. Cinematograful german pornea pe un drum diferit: un cinema baroc, neliniştitor şi foarte stilizat. „Cabinetul" a şocat prin utilizarea unor obiective optice speciale, unghiuri bizare, deşi subiecte asemănătoare au mai fost abordate şi de Maurice Tourneur în „Trilby", în „Studentul din Praga" (1913), iar scenografie expresionistă exista şi în „The House Without Doors" de Stellan Rye (1914). Expresionismului german, realizatori prestigioşi, precum James Whale, Charles Laughton sau Alfred Hitchoock, îi datorează foarte mult.

NOSFERATU Eine Simphonie des Grauens (1922)

Scenariul: Henrik Galeen, după „Dracula" de Bram Stoker

Regia: Friedriech Wilhelm Murnau (1888-19331)

Imaginea: Fritz Arno Wagner

Decorul şi costumele: Albin Grau

Montaj: F. V. Murnau

Producţia: Prana Film GMBH

Durata: 110 minute

Interpreţii: Max Schreck (contele Orlock, alias Nosferatu, alias Dracula), Gustav von Wangenheim (Hutter/Jonathan Harker), Greta Schoeder-Matray (Ellen/Nina), Alexander Granach (Renfield)

Un funcţionar al unei agenţii imobi-

continuare din pagina 25

liare întreprinde o călătorie în Carpaţi, unde întîlneşte un straniu castelan, contele Orlock, de fapt un vampir (Nosferatu), care, pentru a-şi procura hrana predilectă, exclusivă de altfel, bîntuie împrejurimile. Logodnica lui Jonathan Harker se sacrifică, reţinîndu-l pe acest sîngeros personaj în camera sa pînă în zori, cînd această plăsmuire de coşmar se destramă pentru tot leauna. Murnau adaptase, cu doi ani înainte, „Dr. Jekyll and Mr. Hyde", într-o versiune foarte personală, „Der Janus/Kopf".

Acest „Dracula" a deschis calea multor filme şi a permis, într-o măsură apreciabilă, elaborarea celui mai mare mit al cinematografului fantastic.

Filmul a fost turnat, în mare parte , în plein-air, la Wismar, Rostock, Lubeck, Lauerburg, Bremen, marea la Helgoland, un castel din Slovacia, munţi din Silezia...

Caligari avea o dimensiune sociologică, Nosferatu se ridică în plan metafizic. Din punct de vedere tehnic, filmul este o suită de secvenţe impresionante: călătoria lui Harker în ţara fantomelor (imagini negative accelerate); trecerea podului frontieră; intrarea vasului blestemat în portul cu apă fosforescentă; deschiderea sicriului; alunecarea foarte lentă a umbrei vampirului pînă la uşa Ellenei; stingerea creaturii la cîntatul cocoşilor... iar cu ajutorul montajului se inaugurează o artă „convulsivă"!Un documentar ştiinţific despre plantele carnivore şi un curios interludiu comic se integrează perfect acestei „simfonii a groazei".

Acelaşi subiect a fost reluat de Tod Browning (1931), Carl Theodor Dreyer (1932), Ternce Fisher (1958), Paul Morissey (1973), Werner Herzog („Nosferatu",1979), cu Klaus Kinski şi Isabelle Adjani, şi de Francis Ford Coppola, în 1993, cu Gary Oldman, Keanu Reeves, Anthony Hopkins şi Winonna Ryder

„Curios este faptul, spune Coppola, **că filmul cel mai bun inspirat de Dracula este Nosferatu de F.M. Murnau Nu este totuşi conform cu romanul dat fiind că el nu a putut obţine drepturile de autor.".**

★M.M.

Desene animate SF

MUTANŢII

secvenţe din filmul de desene animate

MUTANŢII

realizat de Viorel Chirea şi Valentin Truţă

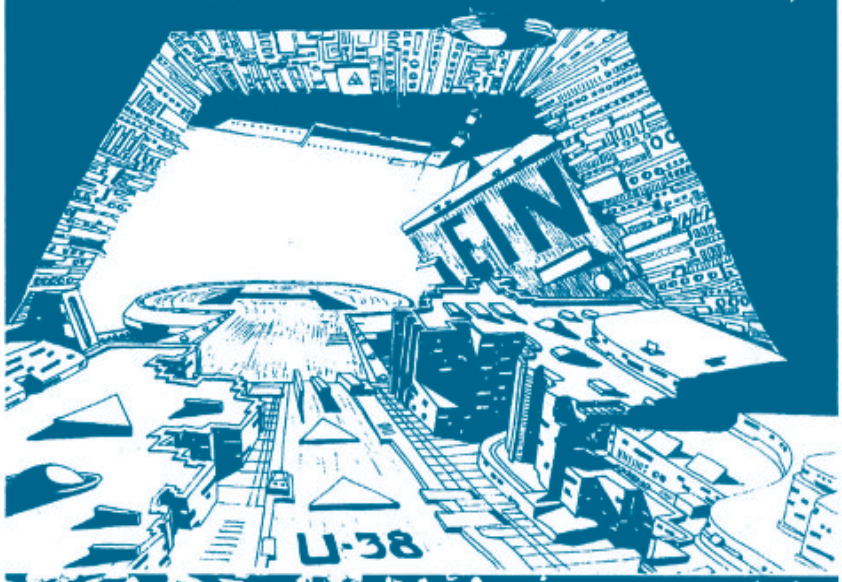

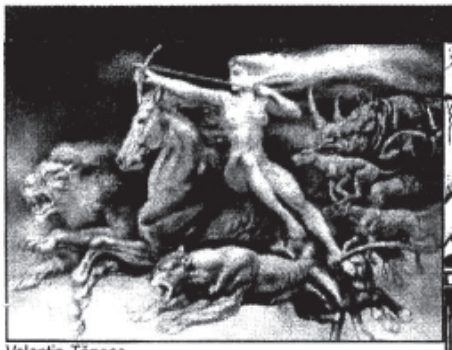

Valentin Tănase

Marian Mirescu
(BD „Aberație")

Tudor Popa și Marian Mirescu

PINACOTECA FANTASTICA

Tudor Popa

DEZINTEGRĂRI

FARFURII ZBURĂTOARE

Cercetări spațiale / Oaspeți din alte lumi		Măsuri de siguranță / A face ochi		„Situație" imponderabilă / Argint		1,2 astronauți / Înapoiat întel / Fete!			Răsare Selena! / Aștri / A cunoaște		Piață	
A „aranja decolarea" / Ucenic								23 stele! / Seducător (fig.)			Programe pe ore	
				45 ozeneuri!		Sfîrșitul acțiunii / În cupă!						
Farfurii zburătoare / În navă! / Sol selenar (pl.)									Posteri! / Toc de ochelari			Farfurii zburătoare
					Un meci pașnic / Întreite!					1996		
		Centrul navei!		23 piloți		Femeia hanului / Acuze!						
Cuvă! / Rarefiată / Lumi ipotetice în spațiu							Negație			Epocă		
											Unice!	

Cheia „DEZINTEGRĂRII" Farfuriilor

★ Ion IVĂNESCU

• E • P • S • AS • S • T • EXTRATERESTRI • PREGĂTI • TE • R • ELEV • R • EPILOG • OZENEURI • ER • ARIDE • PACE • AN • VA • E • TATARA • RARITA • NU • EV • CIVILIZATII •

REGULA JOCULUI

desen de Viorel Pîrligras, extras din „Bate și ți se va deschide" (BD)

- Știu eu o metodă, i-am zis Elisei. Am tras apoi cu putere din țigara furată. Știu o metodă, dar nu ți-o spun.

Elis se zbătea furioasă. O legasem de una din ramurile arborelui central și nu mai putea să-și întindă aripile individuale. Acum se zbătea furioasă, dar eu am rîs:

- Ești mare! Ha, ha! Adică foarte mare!

Benedict mă privea din ușa Fabricii sale de Ascuțit Lame pentru Adulți cu Barbă.

- Las-o în pace, strigă. Mie mi se pare că tu cam ieși din regula jocului. Nu așa e regula. Eu știu mai bine decît tine.

- Ba nu știi nimic, pufnii eu. Tu nu vezi ce gras ești? Gras, curge untura pe...

- Nu te potolești, se supără de-a binelea Benedict. Hei, Elis, scoate mîna din hiperspațiul trei. Așa, acum întoarce-te la 196° moebiusian. Acum înapoi... treci peste cinci oglinzi, păstrîndu-ți doar o dimensiune fixă. Gata, asta-i tot.

Îl priveam indispus. Prostul de Benedict era singurul de vîrsta noastră, din toată colonia, care putea să descurce nodurile spațio-temporale pe care le făceam.

- Mai știi metoda aia? mă provocă Elis verificîndu-și aripile.

- Da, rînjii, și pot să te fac bătrînă cînd VREAU.

- Nu-i asta legea jocului, zbieră Benedict. Eu nu mă mai...

- Tu nu te mai băga peste tot, îl repezii eu. Am treabă cu Elis, nu cu tine. Și, la urma urmei, ești un străin.

- Așa nu mă mai joc, se supără de-a binelea Benedict.

- Cum vrei. Eu știu un secret.

- Ce secret? se miră Elis. A, adică da. Așa spui tu.

- Dar n-ai zis că vrei asta? Am zis „bătrîn", nu „adult". Și, dacă vrei să știi, secretul tău e o minciună.

Mă întristai.

- Crezi că te mint?

- Regula nu noi am făcut-o. Și mai lasă-mă-n pace. Dacă nu poți, nu poți.

- Ba pot.

- Ba nu poți.

- Ba pot, dar să plece Benedict.

- Da' ce-ai cu el? De ce naiba nu-l suferi? Știe mai bine decît tine regula jocului.

- Adică îl iubești pe el?

Benedict se retrase cu spatele pînă la ușa Fabricii de Ascuțit Lame.

- Dacă vrei să știi, m-am jucat cu ea și ieri de-a mama și de-a tata!

- Așa, Elis?

Aproape că-mi venea să plîng. Lui Elis i se făcu parcă milă de mine.

- Păi... adică...

- Știu, mă înecai eu cu hohotele de plîns, nu mă mai iubești!

Elis se uită speriată în jur. Se temea probabil de gărzile metalice.

- O să chem gărzile, uite că plîng, plîng...

- Minte, începu și Elis să smiorcăie. N-ai decît să întrebi păpușile!

- O să le întreb, pufnii și alergai înveselit brusc sub conducta cea mai apropiată.

Elis rămase în mijlocul curții, privind prostește în urma mea.

- Uite, sînt aici, strigai.

Păpușa femeie mă simți și deschise ochii. Zbîrciturile de pe chipul pămîntiu tresăriră. Apoi mîna ei stîngă, croită din cîrpe și bucățele de ceară, se ridică spre chipul meu.

- Copii, zise păpușa, și gura veștedă hîrîi, scuipînd alături de mine un rotocol albicios, ca de vată udă.

- Te-ai jucat cu Benedict și cu Elis de-a mama și de-a tata, rostii eu și lovii necruțător cu palma obrajii scofîlciți ai păpușii. Na, na!

Păpușa băiat deschisese între timp și ea ochiul stîng, fix și rece, singurul de altfel care-i mai rămăsese.

- Nu, spuse ea, nu.

- Voi nu minți niciodată, oftai. Adulții nu mint niciodată și nici păpușile cu chipul lor, căci ei încă n-au învățat să mintă. N-au vîrsta, rostii sentențios, întorcîndu-mă spre Elis, care mă privea la fel de nedumerită. Și să știi, rostii cu glas scăzut și solemn, eu te pot face într-adevăr bătrînă, Elis, mare și bătrînă, cum ai fost lanceput.

- Minți.

- Nu mint.

- Ba da. Asta nu face parte din regula jocului.

- O știu de la cineva care nu se supune regulii.

- De la cine?

Mă aplecai către urechea ei și șoptii:

- Pămîntul. Dar să nu mai spui la nimeni. El a fost întîi tînăr și pe urmă bătrîn.

- Asta e o poveste, pufni Elis. Mă minți. Benedict!

- Dacă-l chemi, nu-ți spun ce s-a întîmplat mai departe, o prevenii eu.

Elis își mușcă buzele, apoi trase un șut băiatului păpușă. Trupul lui, uscativ și vătămat, avea mare nevoie de intervenția gărzilor.

- Uite, zic, știi ceva? Poți să le povestești la toți. Tot n-or să te creadă. Și-i vor pune pe adulți să te bată pentru că ieși din regula jocului.

Elis mă privi furioasă, apoi se descotorosi de aripile ce-i atîrnau pe umerii firavi.

- Acum o să te bat eu, strigă.

Elis apucă de jos o piatră și o azvîrli către mine. O lăsai, calm, să mă izbească în piept. Elis mă privi uluită că nu mă ferisem.

- Uite, piatra asta știe mai multe decît itne, zîmbii eu. Are altă regulă. E tot a jocului - a unui antijoc.

- Și acum ce se face? Hai, spune-mi, se rugă Elis. Stătea acum rezemată de gardul cristalin care-i frîngea și-i răsfrîngea trupul în zeci de variante, în zeci de lungimi de undă. Un laser înfigîndu-și sabia de lumină într-un dușman - asta era deviza adulților. Asta întruchipa statuia din fața intrării.

- Știi, vorbii eu, am citit că înainte era altfel. Regula jocului nostru nu se deosebea de cea a pietrei. Pe urmă oamenii au început să se nască bătrîni. Îi pun în niște vase mari de sticlă.

- Asta e poveste.

Citii din nou neîncrederea în ochii Elisei.

- Nu e poveste. Ei voiau să fie iar copii. Zicea acolo că oamenii tînjeau după copilărie, după începuturi. Și nu știau că a începe viața nu-i totuna cu a fi copil.

- Ce grozăvie, aproape că țipă Elis.

- Acum cică lucrurile nu se mai pot întoarce la loc. Am uitat prea multe ca să mai înțelegem. Hei, ce zici? Vrei să te învăț cum să fii iar bătrînă?

- Tu cum faci? întrebă Elis.

- Benedict, am urlat, pleacă dracu' de-acolo!

- O să vă spun, dacă nu mă luați și pe mine, ne amenință Benedict.

Eu și cu Elis ne privirăm dezorientați. Ea întrebă:

- Ce facem?

- Dacă ne pîrăște, vom fi bătuți.

- Pe mine m-au mai bătut odată săptămîna trecută, zise Elis, pipăindu-și pe coaste cîteva dungi roșietice care abia se mai zăreau.

- Bine, vino, strigai.

Mă enervasem.

- Vino mai repede, tăfălogule!

- Dacă-mi mai zici tăfălog, o să te...

- Bine, nu ești tăfălog. Hai odată. Uite ce trebuie să faceți, am zis cînd i-am văzut atenți pe amîndoi. Primul lucru și cel mai important e să te cuibărești în timpul tău.

- Aha, strigă Elis. Iar vrei să mă legi spațio-temporal!

- Nu, proasto, trebuie să intri în timpul

★ Mircea Liviu GOGA

continuarea în pagina 30

BANDA DESENATĂ PROTOPLASMATICĂ

Introducere: Banda Desenată la o sută de ani

Este semnificativ faptul că unul din precursorii anticipației mondiale, Rodolphe Topffer (1779-1846), e socotit de o parte din istoricii BD și drept primul desenator de benzi desenate din lume: Subiectul romanului său, „Les Voyages et Aventures du Dr. Festus" (1833) coincide cu cel al albumului BD purtînd același titlu.

Les Voyages et Aventures du Dr. Festus

De fapt o lunetă astronomică uriașă expediată în spațiul circumterestru de explozia motorului vasului care tocmai o transporta și între lentilele căreia fuseseră prinși astronomii Guignard, Lunard și Nebulard precum și dr. Festus.

De atunci și pînă astăzi, literatura și banda desenată SF au coexistat pașnic, destinele lor împletindu-se adesea dar, mai ales în ultimul timp, urmînd căi distincte chiar dacă paralele. Astfel, primul BDSF din lume (recunoscut ca atare), „Buck Rogers in the year 2429" (d. Dick Calkins) este de fapt o adaptare a romanului „Armageddon 2429 A.D." de Philip Nowlan. Numeroase alte romane și nuvele SF au fost adaptate în benzi desenate. Dar chiar scriitori SF au realizat scenarii BD: Ray Bradbury, Joe Haldeman, Jean Ray, Jean-Pierre Andrevon, Horia Aramă, Sorin Ștefănescu. Se cunosc și cazuri „invers", cînd desenatorii sînt și prozatori: la noi, Sandu Florea, Viorel Pîrligras, Marian Mirescu și Valentin Iordache.

Apoi a venit vremea cînd BDSF-ul a simțit nevoia de independență, pe care și-a manifestat-o într-un început, prin concentrarea sa în paginile unor suporturi specializate (*comics* în Statele Unite
și *fumetti* în Italia, rivalizînd ca tiraj cu edițiile pulp SF. În Franța, în 1975, apărea revista METAL HURLANT, cu un sumar exclusiv BDSF, urmată de HEAVY METAL, în Statele Unite) în paralel cu consolidarea unei personalități distincte.

BDSF...

BDSF-ul este în mod evident cel mai permeabil inovațiilor stilistice și vizuale (în comparație cu literatura și filmul SF), astfel încît (în Franța) un Druillet își permite să spargă tiparul așezării clasice în pagină , oferind bedefilului delirante planșe-imagini sau chiar duble planșe-imagini, în timp ce un Moebius își oferă luxul mai multor planșe consecutive fără text, iar François Schuiten simbolizează interferența dintre două lumi paraleleprin amestecul subtil al graficii alb-negru cu aceea în culori (în albumul „La Tour").

Mai tîrziu (tot în Franța) apare un ingenios album BDSF pentru percepția căruia sînt solicitate toate cele cinci simțuri ale cititorului „Les Jumeaux magiques", scenarist: Alejandro Jodorowsky, desenator: Georges Bess, 1987, iar la noi Viorel Pîrligras imaginează primul BDSF tridimensional (din lume?), „Picturi pe cer" (1984).

O noutate BDSF: Banda Desenată Protoplasmatică

Mai poate apărea ceva nou în banda desenată science-fiction?

Bineînțeles, ne răspunde tot un scriitor de SF, Serge Brussolo, imaginînd în ultimul său roman, „**Operation serrures carnivores**", banda desenată protoplasmatică. Iată cîteva fragmente relevante extrase din ediția românească a romanului („Lacăte carnivore", ed. SAVAS PRESS, București, 1994, traducere Mihnea Columbeanu):

„(...) Fanning luă o revistă de pe măsuța joasă. Era unul din acele magazine ilustrate protoplasmatice care se încerca să fie lansate pe piață. Imaginile constituite din bacterii colorate

ilustrație de Walter Riess
pentru „Lacăte carnivore" (Serge Brussolo)

fuseseră grupate în colonii specializate astfel încît să reproducă la infinit aceeași mișcare. Personajele închise în casetele benzii desenate repetau astfel același gest de-a lungul întregii perioade de existență a revistei.

Această minunăție se baza pur și simplu pe utilizarea reflexelor rudimentare constatate la anumite protoplasme în prezența unei surse de lumină. Era suficient să fie selecționate microorganismele în funcție de mișcarea dorită: translație de la dreapta la stînga, de la stînga la dreapta, creștere, descreștere, schimbare de culoare, etc. Lumina unui bec de 60 W era suficientă pentru a pune în mișcare ansamblul, eroii desenați începeau să se miște, să-și agite brațele, păsările băteau din aripi...

Dar astfel de reviste nu aveau decît o existență efemeră. Foarte repede coloniile de bacterii începeau să prolifereze, făcînd astfel ca personajele să se deformeze monstruos. Microorganismele se umflau ca niște ciuperci și umpleau casetele. Ajunse în ultimul stadiu de

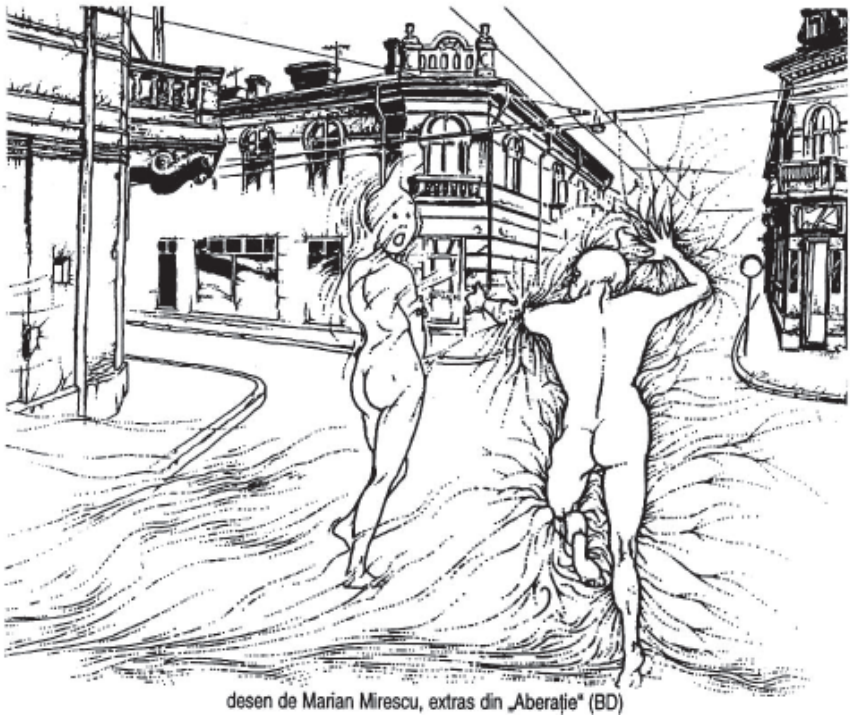

desen de Marian Mirescu, extras din „Aberație" (BD)

continuare din pagina 29

dezvoltare, aceste excrecenţe explodau, lăsînd să se scurgă un lichid de culoarea vinului, foarte parfumat. Copiii iubeau această substanţă şi nu era rar cînd devorau la propriu, pe ascuns, reviste şi albume!

Asociaţiile de consumatori, deşi au încercat, nu au reuşit să dovedească nocivitatea acestor produse protoplasmatice. Jurnalele n-au avut deci de suferit nici un fel de cenzură sau interdicţie de vînzare. Legislaţia le-a obligat doar să afişeze data expirării valabilităţii produsului şi compoziţia sa.

Mathios mîngîie imaginile cu vîrful degetelor. Simţi consistenţa unei creme pe bază de alge şi încercă senzaţia atingerii pieliţei umede a unei broscuţe.

LES AVENTURES DU CULTURISTE FOU, anunţa titlul. Iar dedesupt se putea citi: **Această revistă trebuie consumată pînă la sfîrşitul săptămînii! Desenele sale sînt parfumate cu vanilie de sinteză. A se consuma cu moderaţie.**"

Dar, ca orice invenţie...

„Mathios se ridică şi se îndreptă spre o străduţă. (...) Ajunse în holul unui imobil lepros. O cutie de scrisori anunţa cu litere pe jumătate şterse:

Cornelius VLADEWSKI. Etajul 2.

Fanning se sprijini de rampă şi escaladă treptele alunecoase. La etajul al doilea se trezi în faţa unei uşi blindate care se deschise automat la apropierea sa.

- Te-am văzut pe fereastră, se auzi o voce groasă din interiorul apartamentului. Intră şi ia un ciocan...

Mathios se strecură prin deschizătura uşii. Un bărbat slab stătea în patru labe pe un covor uzat. Era în slip şi tricou, de parcă de-abia s-ar fi dat jos din pat. Părul său lung şi alb îi acoperea faţa, mascînd ridurile adînci. Avea un ciocan în mînă şi părea că pîndeşte ceva ce se ascundea sub o mobilă.

- Ticăloşeniile astea se înmulţesc, mormăi el în loc de salut, mai repede ca gîndacii sau purecii. Trebuia să-mi dau seama înainte să le folosesc.

Fanning se trînti pe un scaun. Apartamentul semăna mai mult cu un laborator decît cu o locuinţă. Grămezi de „marmeladă" proto-

desene de Tudor Popa

plasmatică ocupau tot spaţiul. Cornelius Vladewski răspîndise peste tot ligheane emailate umplute cu această substanţă vie, alimentată de recipiente mari de glucoză prinse de nişte suporturi. Un pat de campanie cu lenjeria îngălbenită marca centrul acestui depozit.

- Cu ce te ocupi de cînd te-au dat afară de la laboratoarele Micofski? întrebă Mathios, stăpînindu-şi bătăile inimii.

- Lucrez pentru reviste de benzi desenate, mormăi Cornelius. Modelez personaje din pastă protoplasmatică după crochiuri pe care mi le trimit prin poştă. Fac şoricei care lăpăie, raţoi zîmbitori, vaci dansatoare... N-ai răsfoit niciodată asemenea reviste?

- Ba da, dar credeam că sînt concepute în laboratoare aseptizate...

- Glumeşti? Ar costa prea scump. Ne dau doar pasta protoplasmatică şi asta-i tot. Noi trebuie să ne descurcăm pentru a o transforma în imagini mişcătoare. Şi, în plus, ele trebuie să fie parfumate şi gustoase!

Cornelius zdrobi cu ciocanul o formă minusculă ce alerga pe covor. Mathios abia avu timp să distingă un fel de leu purtînd pantaloni roşii şi o cască colonială. Bucăţica de pastă explodă sub greutatea ciocanului. Iar lovitura debuscă şi alţi lei minusculi şi echipaţi la fel, care se ascundeau în crăpăturile parchetului. Ei se răspîndiră ca nişte insecte nocturne surprinse de lumină. Cornelius îi urmărea, strivindu-i cu înverşunare.

Fanning, nervos, exclamă:

- Stai puţin! Ce naiba faci?

*- E vina mea, gemu bărbatul cu părul alb. Pentru a cîştiga timp am vrut să pun la punct un fel de protoplasmă care să se autoreproducă prin sciziune; asta mă ajuta să nu compun de două sute de ori acelaşi personaj, mă-nţelegi? Necazul e că nu mai pot să-i împiedic să se reproducă şi pur şi simplu sînt invadat de eroul unor benzi desenate pentru copii: **Fanouk, leul explorator...** Sînt peste tot, în fiecare scobitură, sub mobile. Cînd sting lumina încep să alerge prin tot apartamentul şi chiar se caţără pe mine.*

- Se reproduc?

- Da. Scindîndu-se la mijloc, ca amibele. La început era practic, cîştigam o grămadă de timp. Mă plăteau să modelez o sută cincizeci de Fanouk trăgînd cu pistolul şi eu făceam doar unul. Următorii se reproduceau singuri... Dar acum m-au invadat. Hai, ia şi tu un ciocan şi ajută-mă!"

Q.E.D. ! ★ Dodo NIŢĂ

REGULA JOCULUI

continuare din pagina 27

tău, nu pricepi? Să te faci acolo mică de tot, adică să te ascunzi pînă nu se mai vede afară nimic. Decît trupul.

- Cum? exclamă Benedict.

- Închide ochii şi fă-te mic în tine. Acum învîrtiţi-vă şi închipuiţi-vă că sînteţi bătrîni. Încercaţi să simţiţi pămîntul. Asta e cel mai important.

Mă învîrteam şi cu laolaltă cu ei. Deodată, îmi amintii de frumoasele vremuri, cînd eram bătrîn, de vremurile începutului. Stăteam iar zile întregi pe balansoarul de nuiele. Trăiam toamnele, cu reumatismul lor, cu zilele lor călduţ aburii. Mi-am amintit de bastonul cu mîner de fildeş, de braţul pe jumătate paralizat. Apoi mă prăvălii în iarbă, sfîşiat de aceste fantome ale memoriei. Lîngă mine se prăbuşiseră şi ceilalţi doi. Elis, ameţită, deschise pînă la urmă ochii şi zise cu o voce în care mai pîlpîiau parcă anii maturităţii:

- Eu am văzut ceva.

- Eu n-am văzut nimic. M-aţi păcălit. Benedict se ridică de pe jos împleticindu-se. O să vă spun pe amîndoi.

- Poate, explicai eu binevoitor, nu te-ai învîrtit destul. S-au n-ai simţit pămîntul.

- M-ai minţit, izbucni Bendict în plîns. O să vă spun!

- N-ai decît! mă supărai eu. Du-te şi pîrăşte-ne.

- Şi tu te-ai învîrtit cu noi. Dacă ne pîrăşti, te spunem că ai fost cu noi, zise Elis.

Benedict îşi şterse lacrimile, ne aruncă o privire duşmănoasă şi dispăru în fabrica lui.

- Nu s-a învîrtit destul, prostul, zise Elis.

Se făcuse tîrziu. Am luat o piatră şi am aruncat-o peste gardul de cristale, către rîu. N-a ajuns acolo. Pereţii energetici au distrus-o la cîţiva metri dincolo de gard, cît mai era încă în aer. O mîngîiai pe Elis.

- Poate mîine ne vom aminti mai mult.

Elis mă privi strengăreşte şi dădu din umeri:

- Totul e să simţi pămîntul. Şi atunci o să fii bătrîn! Şi o să ne jucăm de-a orice!

Benedict ne spiona printr-o fereastră îngustă.

- De-a orice, auzi?, strigă Elis, scoţînd limba către Benedict.

★ M.L.G.

BIZAR, ați spus?

Între sezoane....

Dublu salt...

CĂUTAȚI FEMEIA...

(despre cine este vorba?)

CARE ESTE POANTA?

(ce zice Monstrul?)

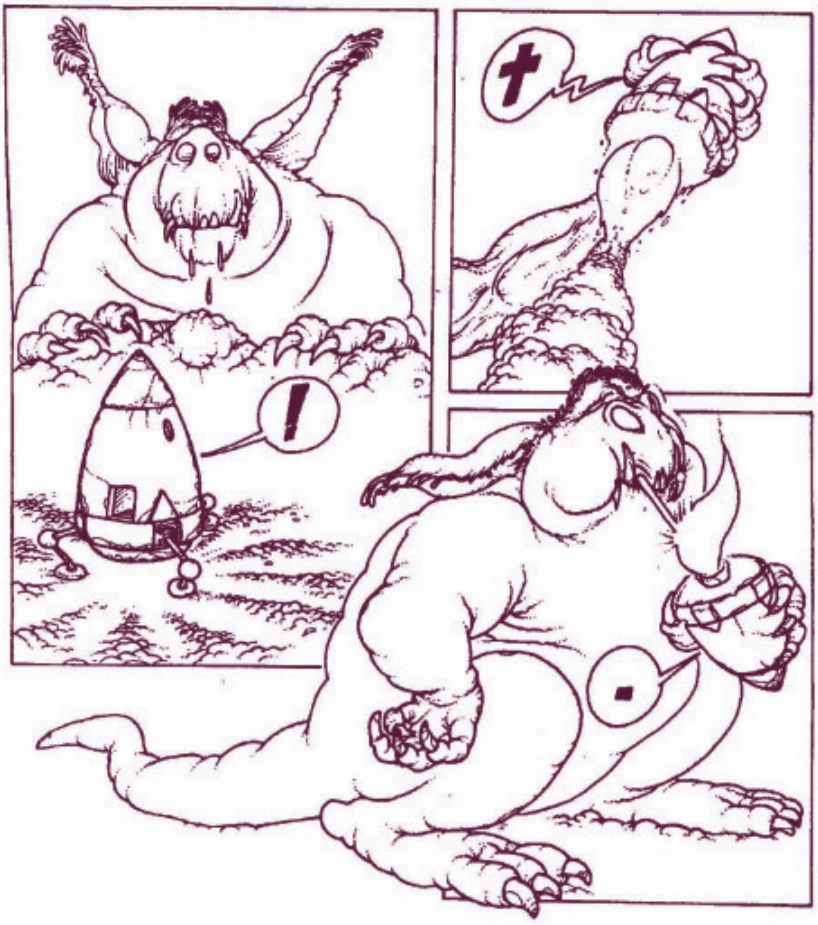

colaje și desene de M.M.

Trimiteți răspunsurile pe adresa redacției.
Cei mai inspirați vor fi recompensați

Galeria FANTASTICA

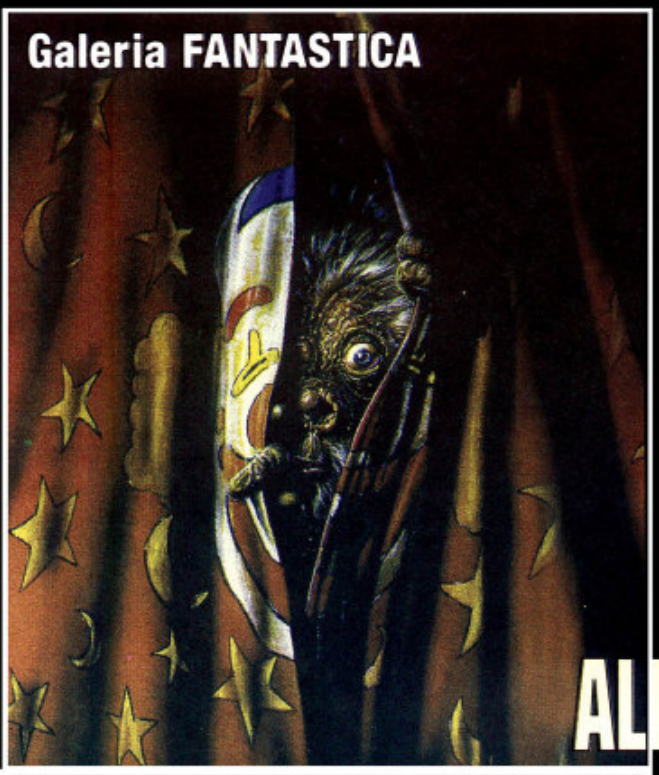

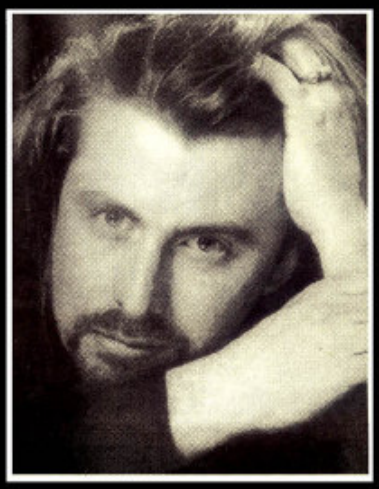

BOB EGGLETON

ALIEN HORIZONS

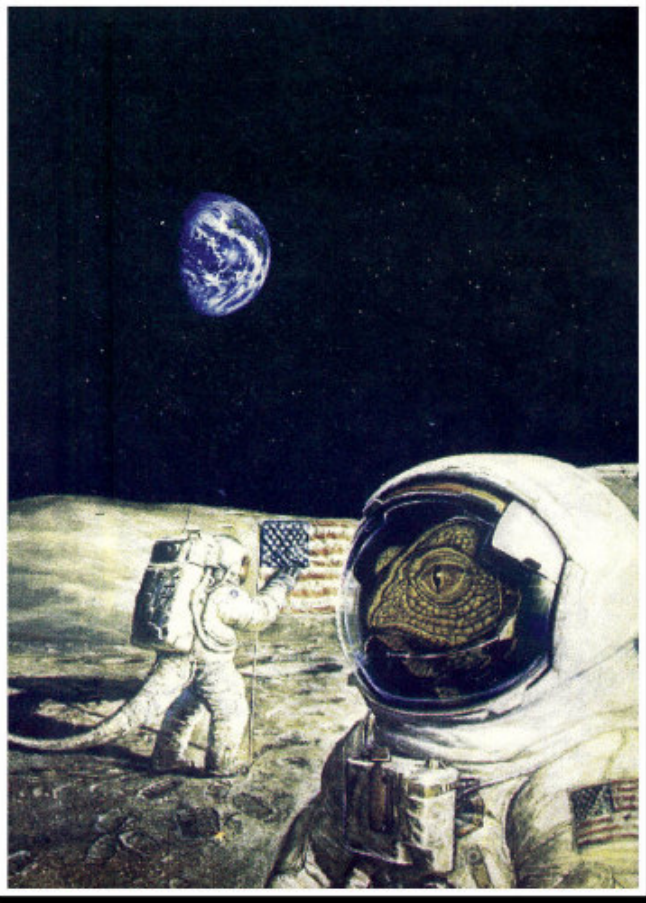

„Alien Horizons" este primul album (apărut la *Paper Tiger*) al lui Bob Eggleton, artist de notorietate mondială. Lucrările sale au apărut pe copertele revistelor de Science Fiction şi Fantasy, au ilustrat opera unor scriitori precum Isaac Asimov, Greg Bear, Arthur C. Clarke, Brian Lumley.

La 19 ani, Bob s-a hotărît să devină un artist „fantastic". Ca mulţi alţi artişti celebri, nu în cursurile de artă şi-a găsit calea cea mai bună pentru a-şi atinge visul. Aşa că a trimis cîteva desene în tuş la Noreascon 2 (Convenţia Mondială SF din 1980) din Boston. A primit Premiul pentru cel mai bun grafician amator. „Convenţiile înseamnă cea mai bună educaţie. Aici am văzut lucrările altor artişti şi i-am întîlnit şi am comunicat. Există aici o camaraderie pe care nu o găseşti în nici un alt domeniu al artei", spune Bob. La următoarea Convenţie, el era un artist profesionist...

Bob Eggleton fost distins cu Premiul ANALOG pentru cea mai bună copertă, cu Hugo Award pentru cel mai bun artist profesionist şi Premiile Chesley pentru cea mai bună copertă de carte şi de revistă.

„De nenumărate ori am luat o carte pentru că ilustraţia de pe copertă mă vrăjea - Ce se întîmplă aici? - şi descopeream că era vorba de Eggleton...

Dumnezeu este în detalii, a spus odată un filozof. Rezultatul - coperte pe care eu le accept ca om de ştiinţă şi pe care le admir ca scriitor, pentru că acestea redau concreteţea pe care eu încerc să o evoc în romane. Scriitorii depind de artişti pentru a realiza ei acest lucru mai întîi. În mod ideal, ar trebui să fim în stare să judecăm o carte după coperta ei - altfel, ce rost ar mai avea? Aşadar, între scriitori şi artişti nu există o competiţie întrinsecă. Noi realizăm lucruri diferite pentru cititori." (Gregory Benford)

„O imagine face cît o mie de cuvinte, iată cum de ilustraţiile lui Bob Eggleton vorbesc de la sine - cu elocvenţă şi eleganţă." (Robert Bloch)